

ΕΤΟΣ Ε'. Νο 207 ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2.50 ΠΕΜΠΤΗ 29 ΜΑΡΤΙΟΥ 1928 ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 200

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1928

από τὴ μέση, τότε σήκωσε ψηλά τὸν ἐφίλησε στὸ μέτωπο καὶ τοῦ εἶπε :
—Εὐγε, παιδάριον τοῦ Θεοῦ ! Ἐσὺ θὰ δοῦσάς τῃ Βυζαντινῇ Μουσικῇ !...

Ἡ προφητεία ἀλήθευε. Ὁ Κουκουζέλης, μὲ τὴν προστασία τοῦ Πλουσιανοῦ, μπήκε ἀργότερα στὴν περίφημη Βασιλικὴ Μουσικὴ Σχολή, ἔκανε λαμπρὰ σπουδὰς, μάγεψε μὲ τὴ φωνή του καὶ μὲ τὴν τέχνη του τὸν Αὐτοκράτορα Ἀλέξιο, καὶ τέλος τὸνε βλέπουμε Ἀρχιμουσικὸ τῶν Αὐτοκρατορικῶν ψαλτῶν.

Βρίσκεται τώρα στὸ μεσουράνημα τῆς δόξας του. Ὁ Αὐτοκράτορας, μὲ δὴν τὴν Αὐλή του, παρακολουθεῖ συχνὰ τὴς λειτουργίες στὸ ναὸ τοῦ Παλατίου γιὰ ν' ἀκούσῃ ἕνα «χαίρε Κεχαριστωμένῃ» ἢ ἕνα «Ἀνοθενοίπροφήται» ἢ κανένα ἀπὸ τὰ ἑξαισια ἔκείνα Ἀνοίξαντα ἄρια πού ἐμελοῦργησε ὁ θεὸς αὐτὸς μουσουργὸς στὸ δικό του σύστημα, τὸ «Οὐρανισμό». Ἡ Τέχνη δὲν εἶχε πιά γι' αὐτὸν κανένα μυστικόν. Στὸ Μέγαστο Τροχὸ τῆς Μουσικῆς, πού ἐπενόησε ἐφευρεν τὸν ἀρμονικὸν κύκλο τοῦς δλοὶ οἱ ἤχοι, παρμένοι θάλας ἀπὸ τὴς αἰῶνες τῶν Σεραφεῖν : Ὁ Δωριος ἤχος, ὁ Διόνιος ὁ Φωβίος—καὶ ὅλες τῶν ἡχῶν οἱ ὑποδιαίρεσεις. Ἐφελνε ὁ Κουκουζέλης, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀκρατοῦ, λυτρωμένο ἀπὸ τὰ σαρκικά του δεσμά, ἀνέβαινε ἀλαφρὸ στὴν πηγὴ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός.

Σὲ μιὰ τέτοια ὥρα τὸν εἶδε ἡ κόρη ἐνὸς παλατιανοῦ καὶ τὸν ἐπόθησε, κ' ἔπεσε νὰ πεθάνῃ γιὰ τὴν ἀγάπῃ του. Καὶ ὁ Αὐτοκράτορας Ἀλέξιος ὁ Ε' ὁ Μουρτζουφλος, πού συμπαθοῦσε τὴ φαμίλια τῆς κόρης, συμβουλεύει τὸν Κουκουζέλη νὰ πάρῃ γυναίκα τὸν τὴν ἀρμονικοποιῶσα ἐκείνη, πού ἦταν ὁμορφὴ καὶ ἀγνή σὺν τὸν κρίνο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἀλλ' ὁ Προτοψάλτης εἶχε δοῦναι πιά ἀκέραια τὴν ψυχὴ καὶ τὸ λογισμόν του στὸ Θεὸ καὶ στὴν Τέχνη. Δὲν τὸνε συγκινοῦνε πιά τὰ ἐγκόσμια. Καὶ ὅταν ὁ Αὐτοκράτορας ἀλλάξει τὴ συμβολὴν τοῦ σὲ διαταγῇ, ὁ Κουκουζέλης ἀποφασίζει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παλάτι καὶ νὰ μὴν ξαναφανῇ.

Ἀναγκάζεται λοιπόν, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του, νὰ πῇ ἕνα ψέμα στὸν Αὐτοκράτορα ὅτι θὰ πάῃ στὸ χωριό του, νὰ πάρῃ τὴν εὐλογία τῆς γριᾶ μάνας του γιὰ τὸ γάμο.

Φεύγει ἀπὸ τὸ Βυζάντιο ὁ Κουκουζέλης γιὰ νὰ μὴν ξαναγεννηθῇ. Μὲ τὸ ραβδί τοῦ οδοιπόρου περνάει τὴν Θεάκη, τὴ Μακεδονία, φτάνει στὴν Ἰλλυρία, ὅστερ' ἀπὸ διάφορες περιπέτειες.

Κεῖνες τὶς μέρες ἕνας θλιβερός λόγος εἶχε σκορπιστεῖ στὸ χωριό : τὰχα πὼς ὁ ἑαυτοσμένος Προτοψάλτης τοῦ Παλατίου, ὁ Κουκουζέλης, τοῦ τόπου τοῦ καμάρι, πέθανε ἄξαφνα στὰ ξένα.

Ὁ Κουκουζέλης φτάνει στὸ χωριὸ τοῦ ἀγνώστου, πηγαίνει στὸ σπίτι του καὶ ζυγώνοντας στὴν πόρτα, ἀκούει ἀπὸ μέσα ἕνα παθητικὸ, σπαραχτικὸ μοιρολόι, μιὰ μελωδία θρηνητικῇ. Ἦταν ἡ μάνα τὸν πού τὸν ἔκλαιγε !...

Ἦταν ἡ μάνα τὸν πού τὸν ἔκλαιγε !... Ἡ πρώτη ὁμῆ τῆς καρδίας του ἦταν νὰ σπρῶξῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ φωνάξῃ :
—Μανούλα μου, μὴν κλαίς ! Ἐδὼ εἶμαι, ζωντανός !
Μὰ ὁ τεχνίτης συγκρατεῖται. Ἐκείνη ἡ συνταραχτικὴ θρηνηδία δὲν πρέπει νὰ χαθῇ. Κι' ὁ Κουκουζέλης βγάζει γρήγορα χαρτὶ καὶ γράφει μὲ τὰ σύμβολα τῆς δικτῆς τὸν παρασημαντικῆς τὸ μνηρικὸ μοιρολόι—πὺν εἶπαι πέραςε στὴν ἀθανασία. Εἶνε ἡ περίφημη «Βοὺ γά ρα».

Ὁ Κουκουζέλης μένει κοντὰ στὴ γριᾶ μάνα του, περνᾷ μαζί τῆς τὴν ὅλην ζωὴ τοῦ χωριᾶτι, μέσα στὰ γνώριμα βουνα καὶ τὰ δάση, πὺν εἶνε γιομάτα ἀπὸ τὰ ῥοδινα φαντάσματα τῶν παιδικῶν του χρόνων. Καὶ ὁ Προτοψάλτης τοῦ Παλατίου ψέλνει τώρα στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ καὶ τοῦ κρατοῦνε τὸ ἴσο τὰ χωριατόπουλα.

Μὰ σὺν πέθανε ἡ μάνα του καὶ ὁ Κουκουζέλης κλαίγοντας τῆς ἐφαλε τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία, ὁ τόπος δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε πιά. Κι' ἐφυγε γιὰ νὰ βρῇ τὸ ἐπίγειο λιμάνι τῶν χριστιανικῶν ψυχῶν, τὴ σωτηρία, ἀκολουθώντας νοερά τὸ ἀστρο τοῦ κ' αὐτός, σὰ βιβλικὸς προφήτης, ὁ μάγος τῆς θερησκευτικῆς ἡμωδίας.

Φτωχικὰ ντυμένος, πεζοδρόμος, μὲ τὸ δισάκι στὸν ὅμο, ἔφτασε στ' Ἅγιονόρος κ' ἔκρουσε τὴ θύρα τῆς Λαύρας τῆς Μεγίστης. Ἐνας γέρος καλόγερος, μὲ κάτασπρη πατριαρχικὴ γενειάδα—ὁ πορτιέρης—ἀνοίξε.

—Ποῦς εἶσαι, ἀδελφέ, τί ζητεῖς ; τόνε ρωτάει.

—Ἰωάννης τ' ὄνομά μου, ἀπὸ τὴν Ἰλλυρία, ἀνθρώπος χωρικός, ἀπαντᾷ ὁ Κουκουζέλης. Τσοπάνος εἶμαι... Ἡρθα νὰ μῶς στὸ Μοναστήρι, νὰ σώσω τὴν ψυχὴ μου.

—Μά, παιδί μου, εἶσαι πολὺ νέος ἀκόμη...λέει διασταχτικὰ ὁ γέρο-καλόγερος.

Καὶ ὁ Κουκουζέλης ἀπαντᾷ μὲ

τὸ ὄρηνο τοῦ Ἱερεμῆα : «*Ἀγαθὸν ἀνδρὶ, ὅταν ἀρῇ ζυγὸν ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ.*»

—Ξέρεις ἀπὸ ἐκκλησιαστικὰ βλεπω...
—Ναί, κατὰ λίγα πὺν ἀκούγα τὸ χωριό μου ἀπὸ τὸν ψάλτη μας τὸν Κουκουζέλη.

Ὁ πορτιέρης τέντωσε τὰ μάτια μ' ἐνθουσιασμό.
—Εἶσαι συμπαιτριώτης τοῦ Κουκουζέλη ; τοῦ μεγάλου μας Κουκουζέλη ; ...Πέρασε μέσα, ἀδελφέ Ἰωάννη !

Στὸ Μοναστήρι τῆς Μεγίστης Λαύρας ὁ Κουκουζέλης, ἀνθρώπος ἀπ' ὅλους, χειροτονεῖται μοναχός, ὁδηρεῖται στὴν προσεγγί, καὶ ὁ Ἠγούμενος τοῦ παραδίνει γιὰ νὰ βουδάτῃ ἕνα κοπάδι τρώγων. Ζῇ λίγο μακρύτερα, στὴ στήν τοῦ Μοναστηριοῦ, μὲ μοναχὴν συντροφιά τὰ ζῶα, ἀνάμεσα στὴν πλούσια βλάστηση τοῦ τόπου, ἀπὸ θάμνα καὶ φουντουκιές. Καὶ μὲ τὴν ψυχὴ πάντα στὴν ἔκστασι.

Ἐταὶ ὅπως ἦταν ντυμένος, μὲ τὴν κάπα τοῦ δοσκού καὶ τὸν καλογερικὸ σκούφο, κανεὶς δὲ θὰ μπορούσε ν' ἀνακαλῇ τὸ πρόσωπο τοῦ νέου ἐκείνου τσοπάνη τὸν παλατιανὸ Προτοψάλτη. Ἦτανε λοιπὸν εὐτυχημένος ὁ Κουκουζέλης μὲ τὴν ζωοφάνη του, ἐκεῖ, μέσα στὸ ναὸ τῆς Φύσης καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν τυχὸ τοῦ Ζωῆς. Ἄξαφνα τοῦ συνέβηκε ἕνα περιστατικόν.

Ἦταν ἕνα γιοποιατικὸ δειλινόν. Ὁ Ἥλιος βαλῆκε πῶς ἀπὸ τὴ θάλασσα βάφοντας μὲ τριανταφυλλένια χρώματα τὸν αἰθρὸν καὶ τὸ Αἴγαίο. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Κουκουζέλης ἦταν περὶ τὸ τερεὺ εὐχαριστημένος, γιατί εἶχε ἐμπνευσθεῖ ἕνα καινούριο θεοσκόπιο στὴν Πλατυτέρα τῶν Θυγανῶν. Καθισμένος ἐπάνω σ' ἕνα βράχο ὁ Κουκουζέλης, κυκλομένο ἀπὸ τὰ ζῶα του, ἀπῆνε τὴν ψυχὴ του νὰ λούετα μέσα στὸ ῥοδιόν ἀέρα, κ' εἶπαι σιγά-σιγά, ὀνειροπαρμένος ὁ Προτοψάλτης, μεταωρίζοντας τὸ πνεῦμα του, ἐλάνω ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια, ὅσητος τὸν ψαλμὸ : «Ὁ Ἥλιος ἐβόησεν, ἐντρέπειναι ἐνδοξασίαν...»

Ὅπως μὲ τὸ μυθολογικὸν Ὁρέα, εἶται καὶ μὲ τὸ χριστιανικὸν τὸν μουσικόν, ἡ Φύσις ὁλοκρᾷ κ' ὀννε μαγεμένη. Τὰ νερά, τὰ φύλα ἔβλεγε καὶ μοιρολογεῖται «κατὰ τὸ μέλος» κρατώντας τὸ ἴσο. Καὶ οἱ τρώγοι, ἀσάλευτοι στὴ θέσῃ τους, κοιτάζανε μὲ τὰ ἴσα μάτια στὴν τὸν ἀγγελοφόρο τσάπνο τους, πὺν σκοροῦσε στὴ βουτίσαν αἰθρὰ ἕνα δικὸ του τρεπάριο «εἰς αἶνον καὶ δοξολογίαν».

Πάσα πνοὴ αἰσθάνει τὸν Κύριον...
Μέσα στὰ σκοτάδια τῆς φρενῆς, ψυχῆς τους τὸ σκόρμον μέλος κατέβαινε σὰν ἀγία φωνὴ σὲ σκοτεινὸν κελλί... Πέρισε κατὰ τὴν ὥρα ἕνας ἐρημίτης. Κρημνὸς πῶς ἀπὸ τὰ θαινοζῶα, γυνατισμένος σὲ ἔκστασι, ὅπως κ' αὐτὸς μαγεμένος. Ὅστερ' εἶπαι : «Εἰλάτε μαζὶ μου ! Ἐλάτε ν' ἀκούσετε !»

Σὲ λίγο, πῶς ἀπὸ κάθε φρονιτικὰ ἦταν κ' ἕνας καλόγερος. Καὶ ὁ Κουκουζέλης, χωρὶς νὰ ὑπομνησθεῖται ὅτι εἶχε ἀκροατοὺς ὅλους σχεδὸν τοὺς ἀδελφούς, ἔξακολουθοῦσε τὸ τραγῆμα : «...Υμνεῖτε Αὐτὸν πάντες οἱ ἄγγελοι Αὐτοῦ...»

Ὅταν ἐτελείωσε, κατέβαιναν τὰ πρῶτα σκοτάδια τῆς νύκτας. Οἱ καλόγεροι πετάχτηκαν ἀπ' τοὺς κρημνὸνες τους, καὶ ὁ Ἠγούμενος, στενωφώνοντας μὲ κρωτηρίες τὸν Κουκουζέλη, τὸν ἀνάστασε νὰ φανερώσῃ πὺς εἶνε.

—Εἶσαι ὁ Ἰωάννης Κουκουζέλης ; Ὁ Μέγας Μαίεσσα τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Παλατίου ; Καὶ τὸ κρατοῦσες μυστικόν ; Ὁ ἀδελφέ μου !...

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ἠγούμενος γράφει καὶ εἰδοποιεῖ τὸ Βυζάντιον : «*Ἐχομεν ἡμεῖς ἐδὼ τὸν περιηγμένον ἡδύφωνον μουσικὸν τοῦ Αὐτοκράτορος...*» Ἀλλ' ὁ Ἀλέξιος καταλαβαίνει πιά τὸ μυστικόν τῆς ψυχῆς τοῦ μουσικοῦ του καὶ δὲ θέλει νὰ τόνε στενωφώσῃ. Εὐ τὸν ἀνάρρησιν νὰ ζῇ ἐκεῖ κάτω,στὴν ἀσκητικὴ μοναξιά πὺν τὴν ἐδίδεκε μόνος του, μακριὰ ἀπὸ τὴν παλατιανὴ ἀντάρα, κάτω ἀπὸ τὸ ἴσιον τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ τότε ὁ ἀδελφὸς Ἰωάννης, φορώντας τρίχινον αἶμα, ζῶσε μέσα σ' ἕνα φτωχικὸ κελλί τῆς Μεγίστης Λαύρας, ὑψωντάς τὸ πνεῦμα του στὴ σφαίρα τῆς ὑπερτατῆς Δικαιοσύνης. Τὶς Κυριακὰς καὶ τὶς γιορτὲς κατέβαινε στὸ Ναὸ νὰ ψάλλῃ κατανοητικὰ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους μοναχούς. Καὶ μιὰ εὐλαβικὴ παράδοση λέει πὺς οἱ κόποι του δὲν ἔμειναν χωρὶς ἀνταπόδοσιν ἀπὸ τὸν Ὀυρανόν. Σὲ μιὰ δλονυχτία τοῦ Σαββάτου τῆς Ε' ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν, πὺν ψέλνεται ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, μετὰ τὸ τέλος τοῦ Κανόνος, ὁ Κουκουζέλης, κουρασμένος πιά ἀπὸ τὴν ἀγρυπνία, ἀποκοιμήθηκε στὸ στασίδι του. Στὸν ἔκτο τὸν εἶδε τὴ Θεοτόκον, πὺν κρατοῖσε τὸν ἀρχαγγελικὸν κόλπον καὶ εἶχε στὴν ὄψη τῆς τὸ χαμόγελο τῆς θεᾶς εὐχαριστίας. Ὅταν ἐξύπνησε, βόηκε στὴ χοῦφτα τοῦ ἕνα χρυσὸ φλωρί, δώρο

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

Ε. Π.

Ἀπὸ τοὺς συμπαθητικώτερους κοσμικοὺς τύπους. Δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ ἐκλεκτὴ καὶ διπλωματικὴ δεξιότητα. Ἐχει εὐμορφίαν γυναικίαν, μάτια μεγάλα πολὺ φεγγερά πὺν ἔχουν ἄλμας ζαί, μιὰ ἀντίθεσις πὺν κάνει ἐντύπωσιν εἶνε τ' ἀσημένι καλλιὰ τῆς, ἰδίως ἐν συγκρίσει μὲ τὴν ἀνθηρότητα τοῦ προσώπου τῆς. Ἀριστοτεχνικὴ μνιαιοῦρα ἡ σιλουέτα τῆς. Ἐκτὸς συγκρατικῆς συνομιλήτρια ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν ἔχει ἐπὶ ἀπαλλαγμένον ἀπὸ «*ονομιάμ*». Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν δεξιώσεις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Π. Τσιλδάρη.

Παρευρέθησαν πρέσβυς Ἀγγλίας καὶ Λαίδη Λωραίν, πρέσβυς Γαλλίας καὶ κ. Κλεμάν Σιμόν, πρέσβυς Ἰταλίας καὶ κ. Ἀρλόττα, πρέσβυς Τουρκίας Τζεβάρ, πρέσβυς Βελγίου καὶ κ. Περσέ, πρέσβυς Τσεχοσλοβακίας κ. Βέλνερ, μαρκήσιος καὶ μαρκησία Τριόνφι, κ. καὶ κ. Κοράτζιο, κ. καὶ κ. Βούλτσου, κ. καὶ κ. Αντίλμιο, κ. καὶ κ. Υψηλάντη, κ. καὶ κ. Σπυρ. Τρικοῦπη, κ. καὶ κ. Μαλάκου, κ. καὶ κ. Ἀραβαντινοῦ, κ. Καποδίστρια, κ. καὶ κ. Μπερτελέμ, κ. καὶ κ. Γ. Μακκά, κ. καὶ κ. Παπαφράγκου, κ. καὶ κ. Γεννάδη, κ. καὶ κ. Χαριλάου, κ. καὶ κ. Στ. Πετρακοπούλου, κ. καὶ κ. Δις Εὐγενίδη, κ. καὶ κ. Εὐκλείδη, κ. καὶ κ. Ζεῖτο, κ. καὶ κ. Οἰκονόμου, κ. καὶ κ. Ροῦφου, κ. καὶ κ. Φωτιάδη, κ. καὶ κ. Γ. Μερκούρη, κ. καὶ κ. Σαλαφάρ, κ. καὶ κ. Πάλλη.

Πολὺ διασκεδαστικὸν ἀπογεῦμα τὸ παρελθὸν Σάββατον παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Βότση.

Μιὰ θαυμασιὰ σέρρα γεμάτη ἀπὸ ἐκλεκτὰ φυτὰ καὶ ἀνοικτὰ λουλούδια, ἐχρησίμευεν ὡς χορευτικὸν τερεῖν στὴν ἀνθηρότητα νεολαία. Τὸ καλίσθητον «*ενσάριον*» ἐνυμπληρώετο μὲ πολὺχρῶμα ἐνετικὰ φανέρια. Στὸ βάθος ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε μὲ πᾶσαν μετῆρα ροῦς-τροῦ καὶ βάλς.

Τὸν κεκλημένους ἐδέχτο μὲ ἐξαιρετικὴν ἀβρότητα ἡ κ. Βότση βοηθουμένη διὰ τῆς χαριτωμένης θυγατρὸς τῆς.

Παρευρέθησαν στρατηγὸς καὶ κ. Φραντζή, κ. καὶ κ. Ν. Μακκά, κ. καὶ κ. Βλαχοπούλου, κ. καὶ κ. Τρικοῦπη, κ. καὶ κ. Λεοντοπούλου, πολὺ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία—κ. Σ. Κοντογιάννη, κ. Κανάκη, κ. Δελιβάνη.

Ἀπὸ τὴ νεολαία, παροῦσαι ἦσαν Λεοντοκίδες, Ἀλεξ. καὶ Ἀλέξ. Βεζανή, χαριτωμένες αἰουέντες, Λίζα Καλέρη, Σημαντήρα, Νέη Μακκά, Σοφία Δούμα—νοστιμωτάτη—Ἀρλόττα μὲ κομψὸν ἔμφανισμα, Ἀλ. Ζίγγη, Γ. Κοσμετάου, Ντόλλη Κοντογιάννη καὶ κ. Κανάκη τοιαῦτα πὺν ταίριαζε στὸ πικάντικο πρόσωπό τῆς, καὶ Εὐγενίδη μὲ πρᾶσιν τοιαῦτα, Ἀμαλία Λυκουρέζου πολὺ χαριτωμένη μὲ μαῦρα, Δις Κανάκη μὲ κόκκινα.

Καὶ οἱ κ. κ. Κουντουριώτης, Καλλέργης, Ἀλεξανδροπούλου, Βουδοῦρης, Ζέγγελης, Φραντζή, Μεσοσηνέλης, Λυκουρέζου, Περσίτης, Δελιβάνης, Κοσμετάτος.

Δεξιώσεις τὰς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἰαν. Δαμαλά.

Μεταξὺ τῶν κεκλημένων πρέσβυς Γερμανίας καὶ κ. Ρέννερ, πρέσβυς Τουρκίας Τζεβάρ, κ. Γ. Καφαντάρης, κ. καὶ κ. Μ. Μερκελ, κ. Καποδίστρια, κ. καὶ κ. Γκαλφ, κ. Σεργιά, κ. Σ. Κοντογιάννη, κ. καὶ κ. Χάμπρο, κ. καὶ κ. Βαρουδάκη, κ. καὶ κ. Χαριλάου, κ. καὶ κ. Τσιροπιδά, κ. καὶ κ. Δις Φραντζή, νάαρχος καὶ κ. Βότση, κ. Πετροκοκκίνου, κ. καὶ κ. Λεοντοῦ, κ. καὶ κ. Β. Μελά, κ. καὶ κ. Γ. Ἀργυροπούλου, κ. καὶ κ. Ζαρέ.

Προχθὲς Τετάρτην δεξιώσεις χορὸς παρὰ τῷ στρατηγῷ καὶ τῇ κ. Ζαρέ.

Διεκοίναμεν στρατηγὸν καὶ κ. Μαζαράκη, τὴν κ. Καφαντάρη, τὸν κ. Παπαναστασίου, τὴν κ. Τσιλδάρη, στρατηγὸν καὶ κ. Φραντζή, πρέσβυν Γαλλίας καὶ κ. Κλεμάν Σιμόν.

Τὴς Παναγίας. Μετὰ τὸ θάνατον τοῦ τοῦ φλωρί ἔμεινε κειμήλιον τοῦ Μοναστηριοῦ. Σήμερον, στὴν ἑορτή τῆς Παναγίας τῆς Κοντομυτιώσας, θὰ ἰδῇ κανεὶς κειμήλιον μόνον τὸ μισὸ φλωρί. Τὸ ἄλλο μισὸ ζήτησαν καὶ τὸν ἔπαισαν χάριτα κείνα, οἱ Ρωσὶ στὴ Μόσχα.

Στῆφ. Δάφνης.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣ ΜΕ ΕΚΔΕΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΣΑΥΜΑΖΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν περιεχομένων τῆς, εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς :
Τὸ Ἰνστιτούτον καλλονῆς σκύλων καὶ γάτων. Ὁ περὶ τῆς ἀμφοῦ, «*Μία Γαλλίς Σουλτάνα*», «Ὁ χορὸς τῶν μετρητικῶν νῶν», «Ὁ ἱστορία τῆς πούδας», «Μία βίλλα—ἀνθρωπομορφισμὸν», «Ὁ μονομαχία τραγικὸ διήγημα», «Ὁ ἔδω μὲ τὰ γχοῦκα μάτια», «Ὁ τὸς περιπέτειες τοῦ Ἀρσέν Λουβέν», «Ἐπίσης ἀνεκδοτὰ ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ γηραιοῦ πολιτευτοῦ κ. Στεφ. Σκουλεῦδη, ὡς καὶ τὸ νέο μας μυθιστόρημα «Ὁ ΜΑΥΡΟΣ ΒΥΡΚΟΛΑΚΑΣ».

Στῆφ. Δάφνης.

πρέσβυν Ἰταλίας καὶ κ. Ἀρλόττα, πρέσβυν Τουρκίας Τζεβάρ Βένη, τὴν κ. Ρασκάνο, κ. καὶ κ. Κοράτζιο, Μαρκήσιον καὶ κ. Τριόνφι, κ. καὶ κ. Δεκετι, στρατηγὸν καὶ κ. Μπραϊλόν, κ. καὶ κ. Πεκέν, κ. καὶ κ. Λαγκλονά, κ. καὶ κ. Μπερζερόν, κ. καὶ κ. Πικά, κ. καὶ κ. Δελουά, κ. Καποδίστρια, τὰς κ. κ. Δοπρέστη, Ν. Μακκά, Βαγβαίη, Θεοτόκη, Ἀγγ. Ἀβέρωφ, Ἐντὸν, κ. καὶ κ. Ψίλλα, κ. καὶ κ. Τρικοῦπη, κ. καὶ κ. Βλαχοπούλου, κ. καὶ κ. Βλ. Μπένση, κ. καὶ κ. Τσαμαδοῦ, κ. καὶ κ. Ἀλεξανδρῆ, κ. καὶ κ. Μπινιέ, κ. καὶ κ. Γ. Ἀβέρωφ, κ. καὶ κ. Γ. Μακκά, κ. καὶ κ. Γ. Μανέττα, κ. καὶ κ. Θ. Μανέττα, κ. καὶ κ. Γ. Τσάτσου, κ. καὶ κ. Μ. Μακκά, κ. καὶ κ. Λεοντοπούλου, κ. καὶ κ. Ντεπάς, κ. καὶ κ. Κοντογιάννη, κ. καὶ κ. Ζέγγελη, κ. καὶ κ. Ἀλεβιζάτου, κ. καὶ κ. Μπουντούρη, κ. καὶ κ. Χαριτοπούλου, Χαριτωμένη Δες Φραντζή, Ἰρὲν Μακκά, Βλαχοπούλου, Κορδέλλα, Ἀλεβιζάτου, Μπραϊλόν, Ρικάκη, Ἀβέρωφ, Τσικαλιώτη, Δεκετι, Ἀρλόττα.

Καὶ τοὺς κυρίους Καντατζόγλου, Παπαδιαμαντοπούλου, Σαλαφάρη, Ἀντωνόπουλον, Ροῦφον.

Τὴν προεχρή Περμπτὴν δεξιώσεις παρὰ τῇ κ. Σκίγγερ πρεσβεῖα τῆς Ἀμερικής.

Χορευτικὴ μαστίχα τὴν παρελθούσαν Τρίτην παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἀλ. Σκαναβῇ.

Ὁ οἰκοδόσποινα ἐδέχτο τοὺς κεκλημένους τῆς μὲ τὴν συμπαθητικότητά πὺν τὴν διακρίνει, φοροῦσε μπλέ μαρὶν ζωρζέττ ἐπερκομῆ τοιαῦτα, σπαρμένη μὲ πικὰ λευκὰ, μεγάλα καὶ μικρὰ.

Δις Δία Σκαναβῇ κρεπ σάτιν ροῦς σὲ γραμμὴ τελευταία, ἔμοιαζε σὺν ἔμφυχον κροκὶ τῆς «*Βόγκ*».

Χορὸς ζωρζέτατος ὅλο τοὺς ἡχους θαυμασίας τζᾶς-μπάντ.

Ἡ φημισμένη «*λότζια*» εἶχε δατεθῇ στὸν κύκλον τῶν μετριεστειῶν.

Ναὶ ἐμφανίσεις καὶ ἀρεσταὶ ἐμφανίσεις ἡ Δις Ἀλεξ. Γ. Γεωργιάδη—ἐκ Καίρου—ιδανικὴ σιλουέτα, τύπος ἐκνυστικῆς μελαγχολικῆς εὐμορφίας, μὲ φόρεμα πὺν ἔφραξε τὴν σφαγίδα τῆς τελευταίας μόδας λευκὸ καὶ μαυτὸ μπλέ μαρὶν πολὺ σικ, Δις Δούσι Μπερτόν ἐπίσης ἐκ Καίρου, θαυμά ἰδούσαι ξανθὴς ὠραιότητος, μὲ κρεπ μριγιὰν σὲ χρώμα κόκκινο λάκας καὶ νά-ραϊντο καπέλλο θαυμάσιον στὸ ἴδιο χρώμα γαργιρισμένο μὲ βελούδο δμοιόχρωμο συγκρατούμενον πλάι μ' ἕνα μπουνκέτο ἀπὸ γερὰνα σὲ τόνους ντεγκραντέ, ρενάρ γκρι ἀρζαντέ συνδυάζετο τὸσον ὡραία μὲ τὸ ἀνοιξιαντικὸ σύνολον.

Μεταξὺ τῶν κεκλημένων κ. καὶ κ. Γεωργιάδη, κ. καὶ κ. Ζαρίφου, κ. καὶ κ. Δις Φορέστη κομψὴ ἐμφάνισις μὲ μπλέ μαρὶν ταργὰ καὶ ψάφινον καπέλλο λευκόν, κ. καὶ κ. Χαρισιάδη, κ. καὶ κ. Πετρίτση, κ. καὶ κ. Δις Πράττε, τζάμπερ μπλέ λαβάντ τζερέ μὲ ντεσέν λαμέ, καὶ φοῦστα πλίσσὲ κρεπ-ντε-σιν, ψάφινον καπέλλο μὲ μπόρ μάλλον μεγάλη, γαργιρισμένο μὲ τορσάνα κρεπ-σατέν, κ. καὶ κ. Δις Ταμπακοπούλου σύνολον γκρι-ἀρζάν, κ. καὶ κ. Δις Ἀλ. Δημητριάδη πολὺ εὐμορφὴ μὲ ζωρζέττ καὶ δαντέλλα μπλέ παστὲλ κ. καὶ κ. Ντεμπλάι μαῦρος, καὶ λευκὸ κρεπ-σατέν μὲ θαυμασιὰ φόρεμα, κ. καὶ κ. Δις Ζαφειροπούλου νοστιμωτάτη μὲ ροῦς.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΥΓΝΟΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΔΡΑΠΗ

ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ

Το παρθένο δάσος άπλωνότανε τεράστιο και σκοτεινό έμπρός στον έξερευνητή Λαστιέ.

Πριν εισδύση στα κατάβραθα του, ο Λαστιέ σταμάτησε σ' ένα έκει κοντά χωριό Άράτηαν. Οι κάτοικοι του χωριού αυτού ήταν μαζεμένοι εκείνο το βράδυ γύρω από τον Κάουλα, το μάγο, που τους έδειχνε με το δάχτυλο τον κατακόκκινο ήλιο, έτοιμο να εξαφανισθή στον ορίζοντα.

Ένα παιδί δέκα έως δώδεκα χρόνων, με τα χέρια δεμένα πίσω στην ούλη, ήταν ξαπλωμένο στα πόδια του μάγου κι έτρεμε σύγχωρο. Όταν είδε τον έξερευνητή πήρε κάποιον θάρρος και του έδειξε μια ίκετευτική ματιά.

— Ένα δράμα έτοιμάζεις; έδω πέρα! έσκέφθηκε ο Άρμάνδος Λαστιέ κι έβγαλε το πιστόλι που είχε στη μέση του.

Ο μάγος εξακολουθούσε να κάνει χειρονομίες δείχνοντας το θεό Ήλιο. Έλεγε πως είχε γίνει κόκκινος απ' το θυμό του και ότι για έξιλασμο έπρεπε να θυσιάσουν ένα παιδί. Το θυμά ήταν έτοιμο εκεί στα πόδια του, ήταν ο μικρός άραπάκος!

Ο Άρμάνδος Λαστιέ έρρίχθηκε στο θέαμα αυτό και τη στιγμή που ο Κάουλα άνασκήκωνε το μαχαίρι του, έπιασε την σκανδάλη του πιστολιού του. Ο μάγος έπεσε σαν κεραυνόπληκτος στη σκηνή. Οι άλλοι μαυροί κατατρομαγμένοι έτρεξαν στις καλύβες τους, ενώ ο έξερευνητής έπαιρνε το παιδί στην άγκαλιά του κι έτρεχε να βοηθή τους δικούς του.

Σε λίγο άκουσε βέλη να σφυρίζουν τριγύρω του, εξακολουθούσε όμως, άφοβα το δρόμο του κι έφθασε στο μέρος που βρισκότανε ή συνοδεία του.

Το μεγάλο δάσος ήταν πρώτης τάξεως καταφύγιο και ο Λαστιέ δεν έδίστασε ούτε μια στιγμή.

— Δρόμο γρήγορα παιδιά! είπε στους άλλους.

Κι έξεκίνησαν.

Μόλις μπήκαν στο δάσος τους τριγυρίζοντες σκοτάδι. Έπρεπε ν' άνοιξουν δρόμο με τα σκεπάσματα.

Ο μικρός μαυρός δεν έλεγε ούτε λέξη. Έτρεμε μόνο αδιάκοπα σαν να φοβότανε άκομα.

— Έννοια σου και δεν θά σου κάνω κακό εγώ! του είπε ο έξερευνητής, που ήξερε τη γλώσσα των μαυρών.

— Έγώ φοβάμαι το μάγο! άπήνησεν ο μικρός.

— Ο μάγος πέθανε!

Κι αν δεν θέλεις να ξαναγοργήεις στο χωριό σου, σε κρατώ εγώ κοντά μου.

Στο χωριό του δεν μπορεί πειρά να γυρίσει ο Μίκουλο!... Καλήτερα να μείνω με τον άσπρο κύριο...

— Σε λένε Μίκουλο;

— Ναι, κύριε.

— Λοιπόν, Μίκουλο, από σήμερα σε παίρνω στην ύπηρεσία μου. Θα δομείς τι είσαι άξιος να κάνεις. Μπορείς τουλάχιστον να περπατήσεις;

— Και πολύ γρήγορα μάλιστα.

Υστερ' από μίαν ώρα δρόμο, σταμάτησαν σ' ένα άνοιχτό μέρος όπου και έστρατοπέδευσαν. Έτοιμασαν το φαγητό τους, έφαγαν κι έπειτα πήγε ο καθένας στη σκηνή του να κοιμηθή.

Κάμποσες ώρες βαθιά αήθη βασίλευε στο δάσος. Κατά τα μεσάνυχτα, όμως, τα ψηλά λόφτα κινήθηκαν κυματιστά κι ένα φειδί χάθηκε κάτω από μια σκηνή.

Ο Άρμάνδος Λαστιέ ύπνησε κατατρομαγμένος κι έβαλε μια δυνατή κραυγή. Τον είχε δαγκώσει μια κόμπρα από τις πεύδ δηλητηριώδεις. Άναψ' ένα σπύριο κι είδε άμέσως πως το ένα του πόδι είχε άρχεισει να μαυρίσει στα σφυρά.

— Έγώ ξέρω το γιαιτικό! έφώναξε ο Μίκουλο, που είχε ύπνησει ύστερ' απ' τη φωνή του κυρίου του. Θα είνε τυχερό να μπορέσω να σκοτώσω τη κόμπρα!

Άρπασε τότε ένα σπαθί κι έξηφανίσθη.

Η συνοδεία ως τόσο, είχε μαζευθή τριγύρω απ' τον άρχηγό της. Η κατάσταση του όσο πήγαινε και χειρότερη. Είχαν πιπιλίσει την πληγή του, του κάκου, όμως. Δεν άργησαν να φανούν τα πρώτα συμπτώματα της δηλητηρίασεως.

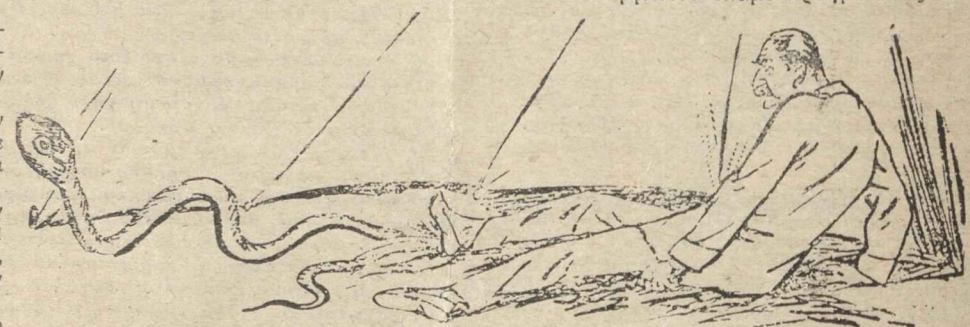
— Δεν τη γλυτώνω! έμφύσησε ο έξερευνητής και ήταν έτοιμος να παραδώσει τα χαρτιά του στους συντρόφους του.

Έκείνη τη στιγμή, όμως, μπήκε στη σκηνή σαν θύελλα ο Μίκουλο.

— Οράα! έφώναξε, έσκότωσα την κομπρα!

— Και τώρα τι θά κάνεις; τον ρώτησαν.

— Έχωφα το κεφάλι του φειδιού κι έβγαλα τη φασόκα με το δηλητήριο. Ο

Τον είχε δαγκώσει ή κόμπρα...

άσπρος κύριος θά το πη και θά γίνη καλά!

Ο έξερευνητής άνεσκήκισε. Θυμήθηκε πως είχε διαβάσει άλλοτε, ότι οι μαυροί έγράφουν τα δαγκάματα της κόμπρας με το να πίνουν το δηλητήριο της, που ενεργούσε όπως οι όρκοι στον πολιτισμένο κόσμο.

— Δόσε μου να πιώ! είπε τότε άποφασιστικά.

Σε λίγο φάνηκαν τα πρώτα άποτελέσματα της αντίδρασεως.

Αργότερα κάθε κακό σημάδι είχε χαθή.

— Μίκουλο, σε σένα χρωστάω τη ζωή μου! είπε τότε ο έξερευνητής. Θα σε πάρω μαζί μου στη Γαλλία!

— Αυτό δεν θά γίνη ποτέ, άποκρίθηκε ο μικρός.

— Γιατί;

— Γιατί με δάγκασε και μένα το φειδί στο χέρι τη στιγμή που πήγα να το σκοτώσω!

— Τότε γιατί μου έδωσες έμένα το δηλητήριο;

Ο λευκός κύριος έσπασε τη ζωή του Μίκουλο. Το καλό που μούκανε έπρεπε να το άνταποδώσω!

— Δεν θά πεθάνεις, όχι Μίκουλο!... Στάσου μια στιγμή!...

Το χέρι σου δεν πρίσθηκε!... Είνε καιρός άκόμα!

Έπηρε τότε απ' την τσάντα του ένα μπουκάλι με άμμονια και έσπριξε άρκετές σταγόνες έπάνω στην πληγή.

— Πονάει πολύ! Φτάνει, κύριε! έφώναξε ο μικρός μαυρός.

Καλλίτερα να πεθάνω!

— Άφου πονάς αυτό σημαίνει πως ή άμμονια ενεργεί!... Μη φοβάσαι και θά σωθής!

Ο λευκός ο κύριος λέει αλήθεια!... Δεν θά πεθάνω εγώ!

— Θα γίνεις καλά, Μίκουλο, θά γίνεις καλά!

— Είνε μεγάλος μάγος ο λευκός, ο κύριος κι' εγώ θά μείνω πάντα μαζί του!

Η άμμονια έκαμε πραγματικώς το θαύμα της και σε λίγο ο μικρός μαυρός κοιμόταν ήσυχάτος.

Την άλλη μέρα ή συνοδεία εξακολουθούσε το δρόμο της. Έκταναν πολλές μέρες να περάσουν το δάσος κι έπί τέλους έφθασαν στην έρημο. Έκει ήταν άλλο παλί.

Άκουσαν άδικα οπα τους μυκηθμούς των λεονταριών και τις νύχτες άναβαν φωτιές για να διώχνουν τα άγριμα.

Σ' όλο αυτό το ταξίδι ο Μίκουλο έπρόσφερε μεγάλες ύπηρεσίες στην άποστολή.

Ο Λαστιέ που είδε την έξυπνάδα του, του είπε μια μέρα:

— Μίκουλο, όταν θά πάμε στη Γαλλία, θά σε στείλω στο σχολείο... Θα σπουδάσεις κι' άμα μεγαλώσεις, θά μπορέσεις να κερδίσεις πολλά χρήματα!

— Τι καλά! τι καλά! είπε ο μικρός μαυρός. Έγώ θά ήνω έμπορος!... Θα έχω όραια ύφασματα και θά τα πουλάω στους άλλους μαυρούς!

— Αυτό είνε μια καλή ιδέα! Μίκουλο, θά γίνεις έμπορος!

Έπέρασαν μερικά χρόνια. Ο Μίκουλο, που τον πήρε ο Λαστιέ στη Γαλλία, σπούδασε καλά. Ο έξερευνητής έπί τέλους παραιτήθηκε από τα ταξίδια και ίδρυσε ένα μεγάλο έμπορικό γραφείο, που θά έκανε άνταλλαγές έμπορευμάτων με την Άνατολική Άφρική.

Σε ηλικία 17 έτών ο Μίκουλο πήγε στο Ντακά κι έγινε άντιπρόσωπος του οίκου Λαστιέ. Το κατάστημα στο Ντακά έκανε σε λίγο χουσεές δουλειές.

Υστερ' από πέντε χρόνια ο Λαστιέ ήταν κάμπλουτος κι ένας από τους πρώτους εισαγωγείς του Παρισιού. Ο Μίκουλο, που είχε γίνει πειά σημαντικό ύποκειμένο, έχπασε ένα όραιο σπύτι στο Ντακά, που το αντίκρυζαν με μεγάλο σεβασμό οι Σενεγαλέζοι μαυροί.

Ηταν τέτοια ή άγάπη μεταξύ των δύο αυτών ανθρώπων, που ο ένας είχε σώσει τη ζωή του άλλου, ώστε όταν άργότερα πέθανε άγαμος ο Λαστιέ, άρhes τη μισή του περιουσία σε φίλανθρωπικά ιδρύματα, και την άλλη μισή, καθώς και όλη την έμπορικη έπιχείρηση στο Μίκουλο. Στη διαθήκη του μάλιστα έγραφε:

«Στην καλή του καρδιά χρωστάω τη ζωή μου και στην έργατικότητά του ένα μεγάλο μέρος από την περιουσία μου. Είμαι βέβαιος, λοιπόν, πως τα χρήματα που τον έφύγω δεν θά πέσουν σε κακή χείρα!»

Ο Μίκουλο, εύτυχώς, δεν δέχτηκε τις προσδοκίες του προστάτου του... Λέων Λαμπρού

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Ήταν τόσο ήσυχία γύρω που δεν άκουγόταν παρά το τίκ-τάκ του ρολογιού του τοίχου.

Ο βοηθός του γιαιτού διάβαζε κάτι για να περνά την ώρα του.

Η κόρη είχε άκουμπήσει το κεφάλι της στο χέρι της κι είχε κοιμηθεί σε σκέψεις.

Μαζάρεπα τα μάτια μου και άρχισα να σκέπτομαι όσα μου είπαι πριν από όλιγο. Τό μέλλον μ' έφύριζε τρομερά. Τι έπρεπε ν' έπραζα...

Έμεινε έτσι βυθισμένη σε σκέψεις ώρα πολή κι ως πού βύθισα στον ύπνο, χωρίς να τό καταλάβω...

(Απ' το Ημελόγιο της Λιάνας Σαβάζ)

(Συνέχεια)

Όταν έγρησα ο Έρνέστος κοιμόταν άκόμη.

Η κόρη μου έσκέπτετο καθισμένη στον καναπέ με τα μάτια μισκλειστα και ο βοηθός του γιαιτού εξακολουθούσε να διαβάζει.

Πήρα προς την κόρη μου, την έσπρωξα έλα-ναι στον όμο και της είπα:

— Δεν θές ν' άναπαυθής λιγάκι;

— Όχι άκόμη, μου άπάντησε, νομίζω όμως πως θάπρεπε να πάς εσύ πρώτη να πλαγιάσεις. Καίτοι είσαι άρκετικά άποκαμωμένη.

Ήταν πραγματικώς τρομερά κουρασμένη.

— Πήγαινε... πήγαινε... μου είπεν ή κόρη μου. Θα κοιμηθώ εγώ έδώ άρκετή ώρα άκόμη. Άν κοιμηθώ άνάγκη θά ρθώ να σε ξυπνήσω...

Πήρα και κίτταξα τον βοηθό του γιαιτού, ο οποίος παρακολούθουσε την κοινήβτα μας.

Κατάλαβε το βλέμμα μου και μου έγεννε και ένας πόνος που μπόρεσα ν' άποσπερδίσω.

Έσπρωξα και φίλησα την κόρη μου, την εύχρηστη για την καλοσύνη της κι' έσκηκώθηκα να φύγω. Καθώς περπατούσα όμως προς την πόρτα, σιγοπατώντας και με το βλέμμα προς τον Έρνέστο, είδα έξαφνα τα μάτια του ν' άνοίγουν και να κοιμούνται έπάνω μου.

Ήταν χάπας; άπόροπτο αυτό, μά και έντελώς φυσικό κ' έν τού-ντες δεν ξέρω γιατί μ' έτάραξε τόσο, γιατί έκαμε την καρδιά μου να σπαιτήση. Άπόμεινα όρθη καταμεσής στο δωμάτιο, σαστισμένη, κι έβροντας τι να κάμω, μη έχοντας τη δύναμη να μείνω ή να φύγω...

Τα μάτια του Έρνέστου γύρισαν για μια στιγμή προς τον βοη-θό του γιαιτού, κατόπιν προς την κόρη μου κι' έπειτα ξανακαρφώ-θηκαν έπάνω μου...

Κατέβηκα τότε μεγάλη προσπάθεια για να συνέλθω και να έμειν' ένα βήμα προς το κρεβάτι του.

— Έσπρωξά τον και τον ρώτησα:

— Είσαι ήσυχος; φίλε μου; Μήπως θέλεις τίποτε;

Ανί να μου άπαντήση ο Έρνέστος με κίτταξε κάμποσα δευτερόλεπτα βαθιά στα μάτια κ' ύστερα μου ψιθύρισε με την άποκαμωμένη και ύπόκοψη φωνή του, που ήμιαζε σαν νάβγαινε από το πάτο:

— Πού πήγαίνεις;

— Ελήγαινα ν' άναπαυθώ λίγο. Άν θές όμως θά μείνω μα-ζί σου.

— Είσαι κουρασμένη;

— Όχι, όχι...

— Θέλεις να μείνεις λίγα λεπτά μαζί μου; Ήθελα να σου μιλήσω!

— Και τό φτιάς φίλε μου; Νά, θά καθίσω έδώ κοντά σου... έπί του χέρι σου...

Ο Έρνέστος δεν μου άπάντησε. Γύρισε πάλι προς τον βοηθό του γιαιτού και την κόρη μου κι έλεε σιγά:

— Ήθελα να μείνουμε έντελώς μόνοι.

— Όπως θές... Νά τό είπω στην κόρη μου...

— Δεν θά δυσαρεστηθής γι' αυτό;

— Όχι, κάθε άλλο, είνε άλλωστε πολύ κουρασμένη και θά την παρακαλέσω να πάη να πλαγιάση.

— Ναι, άς γίνη έτσι... Πές και στον βοηθό του γιαιτού να πε-ράση στην βιβλιοθήκη. Άν θέλ' ά μπορεί και ν' άναπαυθής λίγο.

Τού έχουν έτοιμάσει τό δωμάτιό του;

— Ναι, είν' όλα έν τάξει. Μην άνησυχής.

— Σ' ευχαριστώ... Σ' ευχαριστώ Λιάνα!...

Πήρασα τον βοηθό του γιαιτού και τον παρακάλεσα να πε-ράση στη βιβλιοθήκη. Κατάλαβε άμέσως τι συνέβαινε κι' έσκηκώθη-κε άμέσως να βγή έξω. Καθώς περνούσε πλάι μου μου ψι-θύρισε:

— Άποφύγετε τις συγχινήσεις... Η κατάστασης του...

Δεν μπόρεσα ν' άκούσω τό τέλος της άλλης του φράσεως. Εί-χα όμως καταλάβει. Έπρεπε ν' άποφύγω τις συγχινήσεις. Θα μπορούσαν να θανατώσουν τον Έρνέστο. Πόσο μ' έστενοχωρού-σαν και με θανάτωναν όλ' αυτά; Τι ήθελε τάχα να μου πη!...

Η κόρη μου είχε στο μεταξύ αυτό άντιληφθή τι συμβαίνει κι' είχε σηκωθεί. Πλησίασε τον Έρνέστο, τον ρώτησε για την κατά-στασί του, του έδω-τόρα παρηγορία λόγια και βγήκε...

Μόλις πρόφτασα ν' άντιληφθώ ένα γνήσιο τον ματιό μου, που έσήμαινε πάνω-κάτω: — Έχε θάρρος... φτωχή μου Λιάνα... ύπομονη!...

Όταν έβείναμε μόνοι, έπλησίασα στο κρεβάτι του Έρνέστου και κάθησα κοντά του. Είχα μια άλλόκοτη προαισθήσι, ή καρδιά μου ήταν βαρύν σαν μολύβι...

Εκάθησα κοντά του χωρίς να μιλώ...

Δεν είχα την δύναμη ούτε να τον κυττάζω στα μάτια, στα θολά του μάτια, που θά τα πάγωνε πολύ γρήγορα ο θάνατος...

Αισθανόμουν τό βλέμμα του καρφωμένο έ-πάνω μου, σταγόνες ιδρώτος έτρεχαν στο μέ-τωπό μου...

Η σιωπή αυτή μ' έξενεύριζε, καθόταν έπά-νο μου βαρύν κι' άσκήκωτη, σαν πλάκα τάφου...

Έξαφνα άκουσα την βραχνή και ύπόκοψη φωνή του:

— Λιάνα!...

Γύρισα και τον κίτταξα πεσμένοντας να μου μιλήσει, να μου πη τι ήθελε.

Η δύσπνοια όμως, τον έμπόδιζε και για με-ρικά δευτερόλεπτα έμειναμε κυττάζοντας ο έ-νας τόν άλλον...

Στενοχωρημένη απ' τό βουβό αυτό άλληλο-κίτταγμα είπα κάτι για να δώσω τέλος στην ένευριστική αυτή σκηνή:

— Είσαι καλύτερα Έρνέστε; τον ρώτησα.

Κόκνησε έλβερά το κεφάλι του και αντί ν' άπαντήση στην έρώσή μου άνασκήκωθηκε με μεγάλο κόπο, τέντωσε τό λαιμό του, μου-σπριξε τό χέρι μέσα στ' άσφαχο χέρι του και μου φώναξε βραχνά και ανιγμένα:

— Θα πεθάνω!...

Δεν τό περίμενα αυτό.

Ήταν τόσο άβυσσος, τόσο άποροπτο, τόσο άπόροπτο, ώστε για μια στιγμή τά έχασα.

Η γλώσσα μου δέθηκε, δεν ήξερα τι να άπαντήσω...

Συγχώσε τα μάτια του ήταν άμειλιχα καρφωμένα έπάνω μου, ματιά άρρώστων, ματιά έτοιμοθάνατου, ματιά ανθρώπου που άγωνιά, που τον καίει ο πυρετός, που άγαπά και ζηλεύει, που θέλει να ζήσει και νοιώθει συγχρόνως την παγωμένη πνοή του θά-νάτου κοντά του!

Πέρασαν άρκετά δευτερόλεπτα, άρκετές στιγμές φαικής και άπερίγραπτης άγωνίας, όσο να μπόρεσω να συνέλθω και να του ψιθύρισω, τρέμοντας δόξαληψη:

— Έρνέστε!... Σε έρω!... Τι είν' αυτά που λές; Ο πυρετός σε παραλογίζει!... Εσύ... εσύ θά πεθάνεις!... Όχι, όχι!...

Τό λόγια μου όμως αυτά δεν τον καθυστάσαν διάλου. Έξακο-λουθούσε να με κυττάει παραμένοντας, άγνώριστος σχεδόν. Κ' έξα-φνα μου ξανάπε, προσπάθοντας ν' άναπαύσει, έλευθερά:

(Άκολουθεί)

ΣΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

Άρχίζει τό άπέροχο μυθιστόρημα του Τζέιμς Σμιθ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Μυθιστόρημα έρωτος, άπιστίας, έγκλημάτων, μυστηρίων και τρώμων, μυθιστόρημα που θά σάς συναρπάσει, θά σάς καταπλήξει, θά σάς καταγοητεύσει!...

ΠΕΡΙΠΕΓΓΙΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΔΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΛΟΣ άκουσε ξαφνικά πίσω του ένα ελαφρό θόρυβο. Γύρισε άποτόμος να δει ποιός ειναι και ειπε τον γραμματέα του Ροβέρτο Κέρ να στέκεται μπροστά του ακίνητος σαν στυλός.

— Άνυπτε !... Με κατασκοπεύεις, ούρλιαξε ο κοντόσταυλος.

— Ναί, έξοχώτατε, σας κατασκοπεύω άπάντησε ήσυχα-ήσυχα ο Ροβέρτος, κάμνοντας μια υπόκλιση.

— Ο κοντόσταυλος εφύλαξε :
— Ξέρεις κάθαρμα πώς δεν τόχω σε τίποτα να σε κρεμάσω τώρα άμέσως ; φώναξε.

— Δεν τόν πιστεύω, έξοχώτατε, ειπε άτάραχος ο Κέρ.
— Ά, έτσι ; Θες να τόν κάμω άμέσως ; Τώρα θά δης σκέυε μαγαριμέ-

νε !... Στάσου !...

Ο κοντόσταυλος ειχε γίνει έξω φρενών. Οι θυμολί του αύτου ήσαν τρομεροί. Άλλοιμονο σ' έκείνους που τόν ερέδιζαν !...

Μά ο Κέρ δεν φαινόταν να φοβάται. Και πριν ο κοντόσταυλος προφτάσει να καλέσει τούς όπλοφόρους του τού ειπε άτάραχα :

— Θέλετε να μ' άκούσετε έξοχώτατε ;

Η άταραξία του νέου αύτου κατέπληξε τόν κοντόσταυλο. Κ' έτσι αστισμένο, ο γέροντευγής στάθηκε και τόν κύτταξε, σαν να τόν έβλεπε για πρώτη φορά...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΕΡ

Ο Ροβέρτος Κέρ, ο ιδιαιτερος γραμματέας του κοντόσταυλου, δεν ήταν περισσότερο τών είκοσι χρόνων, άγ και φαινόταν πολύ μεγαλύτερος. Τό άνάστημά του ήταν μάλλον ύψηλό, τό χρώμα του μελαγχρόνιο. Φαινόταν λυγρό, μά και εύκλιτος και τομηρός και δραστήριος. Ήταν έμπορος, αλλά ή έμπορία του ειχε κάτι τό ασταυικό, κάτι τό μοχθηρό και τό άγριο, κάτι που σου προξενούσε τρόμο. Τά κομμά και λευκά του χέρια έδειχναν πως ή καταγωγή του ήταν μάλλον άριστο-κρητική.

Ο Μονμορανσύ τόν κύτταξε κάμ-ποση ώρα άγρια και τέλος τού ειπε άπότομα και θυμωμένα :

— Έμπρός, λέγε ! Τι θες να μου πής ;

Ο Ροβέρτος Κέρ προσποιήθηκε πως δεν προσέξε τόν άπότομο τρόπο του κοντόσταυλου. Γονάτισε κάτω, τού φίλησε τό χέρι και τού ειπε :

— Πρώτα-πρώτα, έξοχώτατε, επιτρέψτε μου να σας ευχαριστήσω για τις ευεργεσίες που μου κάματε από τότε που γεννήθηκα...

Ευεργεσίες ; μουρμούρισε ο κοντόσταυλος. Όχι δά... Μή λες υπερβολές. Κάμω βέβαια ότι μπορώ για σένα, αλλά και συ με δουλεύεις πιστά. Άλλ' άς τ' άφήσουμε αυτά. Κάτι άλλο ήθελες ;

Ο Ροβέρτος κύτταξε γύρω του με προσοχή. Παντού άπλώνονταν γαλήνη και σιωπή. Όλόκληρος ο πύργος φαινόταν έρημος. Οι όπλοφόροι κοιμόντουσαν.

Βέβαιος πειά ο νέος ότι κανείς δεν τούς άκουγε, μά και λιγάκι άρχός μολαταύτα, ειπε στον κοντόσταυλο :

— Πρώ είκοσι χρόνων, έξοχώτατε, βοήκατε πεταγμένο στο δρόμο ένα βρέφος. Τό βρέφος αυτό, τό έρημο και δυστυχισμένο, τό περιμαζεύατε, τό ανατρέφατε και τό μεγαλώσατε. Τό βρέφος αυτό, έξοχώτατε, είμ' εγώ !... Χρόνια ολόκληρα τώρα ερευνήσα με πείσμα για να μάθω τούς γονείς μου, μά δεν κατορθώσα τίποτα. Η ά-

πελπισία για την άποτυχία μου αυτή, μ' έρριξε στη μελέτη. Διάβασα τά πάντα, έμελέτησα τά πάντα, χρόνια και χρόνια τώρα. Χτες τά μεσάνυχτα άκόμα ένώ όλοι κοιμόντουσαν εγώ με τόν Άμβρόσιο Παρέ έξετά-ξαμε τόν γεγέφαλο ενός καταδίκου που καροτημή-

θηκε πρό ήμερών και φρόντισα να προμηθευτώ τό κεφάλι του. Δεν υπάρχει πειά σοφία που να μή την γνωρίζω. Μά βαρέθηκα πειά τις μελέτες. Άρκετά έμαθα. Είμαι πειά μεγάλος. Θέλω να μάθω στη ζωή, στον άγωνα, στην πάλη. Η θά νικήσω ή θά νικηθώ !...

— Μ' άλλους λόγους θες να φύγης άπ' την ύπηρεσία μου ; ειπεν ο κοντόσταυλος.

— Όχι έξοχώτατε.

— Θες χρήματα τότε ;

— Όχι.

— Τότε που, στο διάβολο θες να καταλήξεις ; Λέγε γιατί, μά τάς πληγές του Ιησού Χριστού, μή έκούρασε !...

— Θέλω να ανακτήσω τά δικαιώματά μου, έξοχώτατε. Είμαι νόθος, τό ξέρω, μά ακριβώς γι' αυτό κι' επιμένω. Οι φτωχοί δεν πετούν ποτέ τά παιδιά τους στο δρόμο.

— Δηλαδή ;...Θες να πής ;...

— Θέλω να πώ, έξοχώτατε, ότι...

— Ότι κατάγεσαι έξ' ευγενών.

— Άκριβώς.

— Πάτερο ήμίων !...Τ' είν' αυτά που λες νέε μου !...Ο ένός ουράνιος !...Τρελλάθηκες ;...Άγισθήτω τό όνομά σου !...Δεν σας καταλαβαίνω πλέον.

Ο κοντόσταυλος ήταν έτοιμος να θυμώσει, μά ο Ροβέρτος τόν έπαιράσε.

— Δεν σας ειπα ολόκληρη την ιδέα μου, έξοχώτατε.Θέλω να ανακτήσω τό γέννημα και πλούτον, αλλά χωρίς να σας εγκαταλείψω. Σας αγαπώ και σας σέβουμαι σαν πατέρα. Γι' αυτό άρ-βώθ; θέλω να σας δείξω την άποστολή μου. Θέλω να δράσω. Είμαι έτοιμος για όλα. Για όλα μ' έγνοείτε ;

— Σας έννοώ. Κ' έτσι ;

— Θέλω να μ' έμπιστευθετε έ-

χώτατε.

— Μήπως δεν σ' έμπιστεύουμαι ;

— Δέν μ' έμπιστευθετε άπολύτως.

Ο κοντόσταυλος κύτταξε τόν γραμματέα του κατάματα. Άρχισε να υποψιάζεται τρομερά πράγματα.

— Λοιπόν, μ' έννοήσατε έξοχώτα-τε ; ειπεν ο Ροβέρτος.

Ο Μονμορανσύ κούνησε τό κεφάλι του και τού ειπε :

— Φοβούμαι να σ' έννοήσω νέε. Μ' άκούς, τό φοβούμαι, εγώ ο άπότομος, που δεν φοβήθηκα ποτέ τίποτα...

— Τολμήσατε έξοχώτατε...

— Νέε...νέε... Άγνοείς ότι ύπό-χουν μυστικά τά όποια φροντίζω.

— Τό γνωρίζω και γι' αυτό σας λέγω : Έμπιστευθήτε με !

Τά μάτια του κοντόσταυλου άστρά-ψαν.

— Λοιπόν, ειπε στον Ροβέρτο το-νίζοντας τις λέξεις, θέλεις πλήρη την έμπιστοσύνη μου ;

— Ναί, έξοχώτατε.

— Και θ' άφοσιωθείς σε μένα γι-φίς όρους ;

— Υπό έναν μόνον όρον, να με βοηθήσετε να ανέλθω.

— Και δεν θά σ' εφοβίσε τίποτε ; Θάχανες, ότι κι' αν σε διέ-ταξα ;

— Δεν με φοβίσει τίποτε.

Ο κοντόσταυλος διάταξε άκόμη. Νόμιζε πως βρισκόταν στο χειλός άβύσσου. Έξαφνα τό βλέμμα του έπεσε στην εικόνα της Άρτεμίδος Βιλλανδρώ. Θυμήθηκε την άτιμία του Σίμμωνος Βάσι.

Τά δόντια του έτριξαν με λύσσα :

— Άκούσε ειπε :

Είχεν άποφασίσει...

— Σας άκούω αδέντα, ειπεν ο Ροβέρτος.

— Έχεις μισήσει ποτέ ;

— Ναί, μισώ την άγνωστη μητέρα μου και τόν άτιμο πατέρα που μ' εγέννησε και μ' έρριξαν στους δρόμους.

— Άγάπησες ποτέ ;

— Οδδέποτε.

— Τότε δεν θά μ' έν-νοήσης ποτέ, ψεύθηκες ο κοντόσταυλος απαγορευ-μένα.

— Ναί, δεν αγαπάω, ποτέ, ειπεν ο Ροβέρτος, αλλά ξέρω καλά τι θά πύ-άγαπη.

(Άκολουθεί)

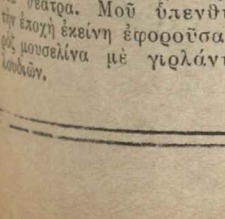
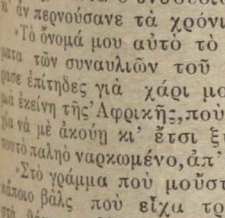
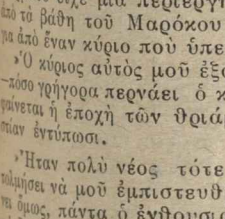
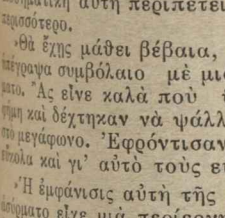
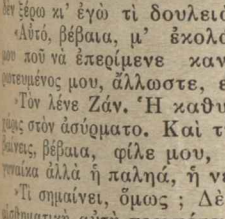
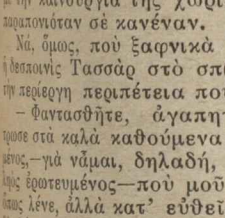
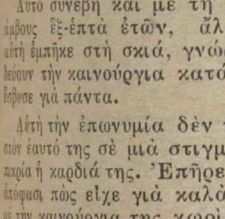
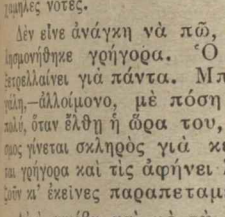
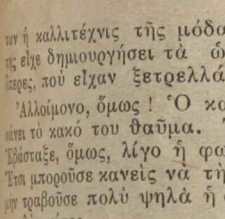
Λευκή Βάσι

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΕΨΟΡΖ

ΣΩΠΑ, ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ, ΣΩΠΑ!

Πριν από λίγη ώρα ειδα μια πα-ληρά μου φίλη, τη δεσποινίδα Τασ-σάρ. Σε σά; τούς σμερινούς τό δ-νομα αυτό δεν λέει τίποτε. Πρέπει να ξέρετε, όμως, ότι ή δεσποινίς Τασσάρ έδώ και τριάντα χρόνια ή-γε τις δημουργίες τά θραιότερα άργά βάλς στις θραιότερες τάρες, που είχαν ξετρελλάνει την περασμένη γενεά.

Άλλοιμονο, όμως ! Ο καιρός που πέρασε στο άναμεταξύ ειχε κάνει τό κακό του θαύμα. Τά φτερά τού άθροιστού μαδήθηκαν. Ήρθε, όμως, λίγο ή φωνή, μόνο που ειχε άδυνατίσει άρκετά.

Ταυ μορφήσε κανείς να την άκούη ευχάριστα άκόμα, φθάνει να ήχη τρελλή, πολύ ψηλά ή φωνή της, αλλά να κρατιέται στις γυναικές νότες.

Δέν ειχε άνάχη να πώ, βέβαια, πως ή δυστυχισμένη γυναίκα ήρπασθήκε γρήγορα. Ο καλλιτέχνης τόχει αυτό τό κακό. Δέν ξεπερνάει για πάντα. Μπορεί να άποκτήσει δημοτικότητα με-γάλη, άλλοιμονο, με πόση δυσκολία !— τη χάνει, όμως, εύκολα πάλι, όταν έλθη ή ώρα του, κάποτε και πριν έλθη άκόμα. Ο κό-πος γίνεται σκληρός για κείνες που τό πρόσωπό τους μαραινέ-ται γρήγορα και τις άφήνει λησμονημένες στο έλεος τού Θεού. Τότε πάλι κ' έκείνες παραπεταμένες σε μια γωνιά.

Από συνέπεια και με τη δεσποινίδα Τασσάρ. Ύστερ' από θρι-λικούς ξεπάτα έτών, άλλη θραιαυέντα πηξε τή θεία της κι' αυτή ήμπερε στη σκά, γνώρισε όλες τις δυστυχίες, ή όποιες συνο-δίζουν την καινούργια κατάσταση ενός καλλιτεχνικού άστρου που ήρπασε για πάντα.

Απ' την έπωνυμία δεν της τη δίνω εγώ. Την έδωσε ή ίδια σαν έαυτή της σε μια στιγμή μελαγχολίας. Εύτυχος δέ γέμισε από παρ' ή καρδιά της. Έπηρε άπ' έναντίας γρήγορα την έλπιότα πως ειχε για καλά λησμονηθή, συμριβήθηκε με την καινούργια της χωρίς άπαιτήσεις θέσι και δεν παραπονοίασε σε κανέναν.

Νά, όμως, που ξαφνικά ήλθε πριν από λίγη ώρα ή δεσποινίς Τασσάρ στο σπίτι μου για μ' έμ' διηγηθή την περιήγηση περπατήσια που της συνέβη.

— Θανατήστε, αγαπητέ μου, μούπε, πως ξεπέ-νησε στο καλά καθούμενα μπροστά μου ένας έρωτευ-μένος—μά νάμαι, δηλαδή, στην κυριολεξία ένας πα-λιός έρωτευμένος—που μου έπεσε όχι από τό σύννεφο πως λένε, αλλά κατ' ευθείαν από τό Μαρόκον, όπου δεν έβρο κι' εγώ τι δουλειά κάνει.

— Άντα, βέβαια, μ' εχολάκευσε πολύ. Στην ηλικία μου που να έπερήμενε κανείς τέτοια τύχη ! Ο έ-ρωτευμένος μου, άλλωστε, ειχε δέλονται και μη πλατωνικός...

— Τόν λένε Ζάν. Η καθυστερημένη έξομολόγησίς του μου ήλθε πως σ' αν άπότομο. Και την λέω καθυστερημένη, γιατί καταλα-βαίνω, βέβαια, φίλε μου, πως δεν τόν ένδιαφέρει ή σημερινή τύχη αλλά ή παλιά, ή νέα, δηλαδή, κι' ώραία.

— Τι σημαίνει, όμως ; Δεν ειχε ντροπή μου, να σου πώ, πως ή καθυστερημένη αυτή περιπέτεια μ' εχολάκευσε λίγο και με συγκίνησε περισσότερο.

— Θα ήμπε μάθε βέβαια, πως για να έξασφαλίσω τη ζωή μου παρανοήσα συμβόλαιο με μ' άν έπιχειρήσει κονσέρτιον για τόν άστυ-ρο μου. Άς ειχε καλά που θυμήθηκαν πως ειχα άλλοτε μια καλή φίλη και δέχτηκαν να ψάλλω κάθε μέρα διάφορα κομμάτια έμπρός του μεγάρου. Έφρόντισαν, έννοείται, να μου διαλέγουν τά πειο έπαιδια και γι' αυτό τούς ευχαριστώ πολύ.

Η έμφάνισις αυτή της φωνής μου και τού όνόματος μου στον μέγαρο ειχε μια περιεργή συνέπεια. Πριν από λίγο καιρό έλαβα από τό βιβλίο τού Μαρόκου μ' άν έπιστολή γεμάτη ένθουσιώδη λό-για από έναν κύριο που υπεργράφετο Ζάν.

Ο κύριος αυτός μου έξομολογείτο, ότι έδώ και τριάντα χρόνια —ποση γρήγορα περνάει ο καιρός, αλήθεια !— σ' αν χθεσινή άκόμα μου φαινόταν ή εποχή τών θραιών μου !—τού ειχα προξενήσει τερα-τοειών έντυπωση.

— Ήταν πολύ νέος τότε ο καυμένος ο κύριος Ζάν και δεν ειχε μάλλον να μ' έμπιστευθή τά αληθινά του αισθήματα. Ειχε με-γάλη πίστη, πάντα ο ένθουσιώδης θαυμαστής μου κι' άργότερα, όσο κι' αν περνούσαν τά χρόνια, δεν ειχε ξεχάσει τ' όνομά μου...

— Τό όνομά μου αυτό τό ειπε ο καυμένος μ' ά μέρα στο προγράμ-μα τών συναυλιών τού Άστυρομάτου. Έφρόντισε τότε κι' άγώ-μας να ειπώ τήν άποψη μου γι' αυτόν τον καυμένο μου φίλο.

— Ήταν πολύ νέος τότε ο καυμένος ο κύριος Ζάν και δεν ειχε μάλλον να μ' έμπιστευθή τά αληθινά του αισθήματα. Ειχε με-γάλη πίστη, πάντα ο ένθουσιώδης θαυμαστής μου κι' άργότερα, όσο κι' αν περνούσαν τά χρόνια, δεν ειχε ξεχάσει τ' όνομά μου...

— Τό όνομά μου αυτό τό ειπε ο καυμένος μ' ά μέρα στο προγράμ-μα τών συναυλιών τού Άστυρομάτου. Έφρόντισε τότε κι' άγώ-μας να ειπώ τήν άποψη μου γι' αυτόν τον καυμένο μου φίλο.

— Ήταν πολύ νέος τότε ο καυμένος ο κύριος Ζάν και δεν ειχε μάλλον να μ' έμπιστευθή τά αληθινά του αισθήματα. Ειχε με-γάλη πίστη, πάντα ο ένθουσιώδης θαυμαστής μου κι' άργότερα, όσο κι' αν περνούσαν τά χρόνια, δεν ειχε ξεχάσει τ' όνομά μου...

— Τό όνομά μου αυτό τό ειπε ο καυμένος μ' ά μέρα στο προγράμ-μα τών συναυλιών τού Άστυρομάτου. Έφρόντισε τότε κι' άγώ-μας να ειπώ τήν άποψη μου γι' αυτόν τον καυμένο μου φίλο.

— Ήταν πολύ νέος τότε ο καυμένος ο κύριος Ζάν και δεν ειχε μάλλον να μ' έμπιστευθή τά αληθινά του αισθήματα. Ειχε με-γάλη πίστη, πάντα ο ένθουσιώδης θαυμαστής μου κι' άργότερα, όσο κι' αν περνούσαν τά χρόνια, δεν ειχε ξεχάσει τ' όνομά μου...

— Τό όνομά μου αυτό τό ειπε ο καυμένος μ' ά μέρα στο προγράμ-μα τών συναυλιών τού Άστυρομάτου. Έφρόντισε τότε κι' άγώ-μας να ειπώ τήν άποψη μου γι' αυτόν τον καυμένο μου φίλο.

— Ήταν πολύ νέος τότε ο καυμένος ο κύριος Ζάν και δεν ειχε μάλλον να μ' έμπιστευθή τά αληθινά του αισθήματα. Ειχε με-γάλη πίστη, πάντα ο ένθουσιώδης θαυμαστής μου κι' άργότερα, όσο κι' αν περνούσαν τά χρόνια, δεν ειχε ξεχάσει τ' όνομά μου...

— Τό όνομά μου αυτό τό ειπε ο καυμένος μ' ά μέρα στο προγράμ-μα τών συναυλιών τού Άστυρομάτου. Έφρόντισε τότε κι' άγώ-μας να ειπώ τήν άποψη μου γι' αυτόν τον καυμένο μου φίλο.

— Ήταν πολύ νέος τότε ο καυμένος ο κύριος Ζάν και δεν ειχε μάλλον να μ' έμπιστευθή τά αληθινά του αισθήματα. Ειχε με-γάλη πίστη, πάντα ο ένθουσιώδης θαυμαστής μου κι' άργότερα, όσο κι' αν περνούσαν τά χρόνια, δεν ειχε ξεχάσει τ' όνομά μου...

— Τό όνομά μου αυτό τό ειπε ο καυμένος μ' ά μέρα στο προγράμ-μα τών συναυλιών τού Άστυρομάτου. Έφρόντισε τότε κι' άγώ-μας να ειπώ τήν άποψη μου γι' αυτόν τον καυμένο μου φίλο.

— Ήταν πολύ νέος τότε ο καυμένος ο κύριος Ζάν και δεν ειχε μάλλον να μ' έμπιστευθή τά αληθινά του αισθήματα. Ειχε με-γάλη πίστη, πάντα ο ένθουσιώδης θαυμαστής μου κι' άργότερα, όσο κι' αν περνούσαν τά χρόνια, δεν ειχε ξεχάσει τ' όνομά μου...

— Τά θυμήθηκα κι' εγώ, αλήθεια, δλα. Τό βάλς έκείνο έλεγό-τανε «Σώπα καρδιά μου, σώπα». Τά λόγια του δεν ειχαν και μεγάλη σημασία, ειχε όμως, μια υπέροχη μουσική !

— Ο καλός μου ο έρωτευμένος με έξώριξε να τραγουδήσω άλλη μια φορά στο ραδιόφωνο τό «Σώπα, καρδιά μου, σώπα» για να δοκι-μάσω τις παλιές του συγκινήσεις και να μ' αγαπήσει περισσότερο.

— Πιστέψτε με, φίλε μου, αν θέλεις. Η τολμή του αυτή δεν μου έπροξένισε την παραμικρή δυσάρεσκει. Άπ' έναντίας, μάλιστα, μ' ευχαρίστησε τόσο πολύ, ώστε πήγα στο διευθυντή τών συναυ-λιών και τού ειπα :

— Συγγνώμη, κύριε, αλλά θά ήθελα να τραγουδήσω μια μέρα τό «Σώπα καρδιά μου» βάλς άργό.

— Είσαυτε τρελλή, μου ειπε ο διευθυντής.

— Νατί, παρακαλώ ;

— Για άλλα κομμάτια σας έχω πάρει, μου φαίνεται. Έκείνο που χροιάζεται για τά προγράμμάτα μας, ειχε ή κλασική μουσική !

— Τό τραγούδι αυτό, όμως, ήταν μια παλιά μεγάλη μου επι-τυχία στο θέατρο...

— Και τί με νοιάζει έμένα ;

— Ο διευθυντής δεν έννοούσε να ύποχωρήσω. Τότε κι' εγώ έ-σκέφθηκα να καταφύγω σ' ένα κόλπο. Συνεννοήθηκα με τό μου-σικό που συνόδευε τά τραγούδια μου, αυτός δέχθηκε να γίνη συνέ-νοχος μου κι' έκαρποφυλάκτησαμε να βρούμε μια βραδιά που δεν θα ήταν παρών ο διευθυντής μας.

— Εύτυχος ο άνθρωπος αυτός δεν παρευρίσκειτο σ' όλες τις συ-ναυλίες μας. Έτσι ένα βράδυ που είμαστε μόνον, άφού έτρα-γουδήσα τό κομμάτι που ήταν σημειωμένο στο πρόγραμμα, ο μου-σικός σηκώθηκε και ειπε στο μεγάρου :

— Η δεσποινίς Τασσάρ θά λαβή την τιμήν να τραγουδήσει τώρα έκτος προγράμματος τό γνωστόν άργόν βάλς «Σώπα, καρδιά μου, σώπα !»

— Κι' εγώ έτραγουδήσα... Έτραγουδήσα τό φημισμέ-νο αυτό κομμάτι που τό άκουσαν χιλιάδες και χιλιά-δες κόσμον. Ένώ εγώ τό έτραγουδούσα τώρα για έναν μόνο, τόν παλιό μου θαυμαστή.

— Κι' όταν έτελειώσε τό τραγούδι μου, ειπα με μια φωνή διακριτική, με τρόπο που όλος ο κόσμος, έξω από έναν, να νομίση ότι τά λόγια άπηυθύνοντο στο μου-σικό :

— Μερσί, κύριε Ζάν, μερσί !

Η δεσποινίς Τασσάρ στάθηκε και με κύτταξε σαν δειλό κορίτσι. Από δάκρυα ειχαν λάμψει στά μάτια της που τά αϊλάκωναν ουτίδες, όχι όμως, ά-ποχρυσουτικές. Έπειτα άφού τά σκούπισε με τό μα-ντηλάκι της, έπρόσθεσε :

— Καθώς βλέπεις, φίλε μου, ή έρωτική μου περιπέτεια ειχε πολύ άπλη. Ά, βέβαια, δεν μπορεί κανείς να ειχε αισθηματικός στην ηλικία μου. Όταν, όμως, μια γυναίκα έχει την τύχη να μπο-ρη να χρησιμοποιή τό ραδιόφωνο για να συνεννοηται μ' έκείνους που την θαυμάζουν, δεν πρέπει να χάνη αυτή την ευκαιρία !

— Άντ' ντε Φέρς

ΤΑ ΑΛΥΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΞΑΝΘΕΣ Ή ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ ;

Ποιός ειχε θραιότερος ; Η ξανθός ή ή μελαχρόινος ; Τό ζήτημα αυτό παραμένει άλυτο πάντοτε. Για τη διαφορά που υπάρχει άνάμεσα από τις δύο αυτές όμορφες ειχε σχετικό και τό ακόλουθο ανέκδοτο τού Γάλλου ποιητού Φοντενέλ.

Ήταν ένα τό χρονό πειά και μια μέρα συζητούσε με κάποια νεαρά μαθησία ξανθή.

— Δεν νομίζετε, κυρία, ότι και ή ήμερα ειχε έξ' ίσου όμορφη με τη νύχτα ;

— Ναί, άπάντησε ή μαθησία. Η όμορφιά της ήμέρας μοιάζει με την ξανθή όμορφιά που άκτινοβολεί ίσως πειό πολύ. Η όμορφιά της νύχτας, όμως, μοιάζει με τη μελαχρόνη όμορφιά που ειχε πειό πικάνικη !

— Έχετε πολύ μεγάλη γενναιοφροσύνη, ειπε άμέσως ο Φον-τενέλ, άφού δίνατε μεγαλύτερη σημασία στις μελαχρόνιες ενώ δεν είσαυτε μελαχρόνη. Ειχε, όμως, αλήθεια πως ή ήμερα πρέπει να θεωρείται πάντα ως τό όμορφότερο πράγμα της Φύσεως.

— Η όμορφιά δένομαίνεται τίποτε άμα συγκριθεί άπάντησε ή μα-θησία. Όμολογώτε πως την ήμερα δεν θά μπορούσατε ποτε να κα-ταλάβετε τόσο όμορφες όντιστοιχίσεις σαν κ' έκείνη που σας παρότρυνε έμπρός στην όμορφη αυτή τη νύχτα έδώ και λίγη ώρα !

— Συμφωνώ, ειπε τότε ο Φοντενέλ. Έ-παιμένο, όμως, πως μια ξανθή σαν και σας θά με έκανε να άνειροπολώ περισσότερο την πειό θεία νύχτα με τη μελαχρόνη ό-μορφιά της !

— Καί τό ζήτημα μένει πάντα άλυτο.

— Καί τό ζήτημα μένει πάντα άλυτο.

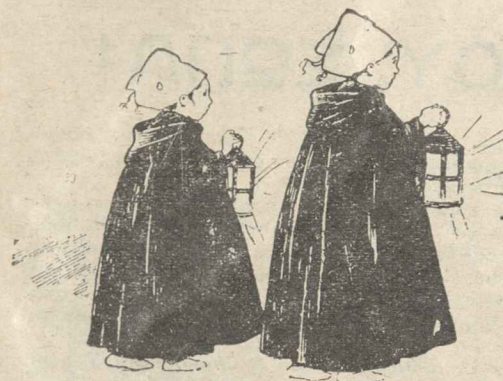
— Καί τό ζήτημα μένει πάντα άλυτο.

— Καί τό ζήτημα μένει πάντα άλυτο.

— Καί τό ζήτημα μένει πάντα άλυτο.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΦΡΟΣΥΝΗΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Συνέχεια και τέλος του 'Αλφειοσάδικου κηκουργήματος. Μία συνέχισή των προκρίτων και του 'Αρχιερέως. 'Από τα Λιθαρίσια στον 'Αν-Νικόλα. Μία χειμωνιάτικη νύχτα. Τι διηγείται ένας 'Αγγλος συγγραφέας. Οι Γιαννιώτικοι θρύλοι. 'Ο Έρως ενός 'Αλβανού σωματοφύλακος κλπ.

Στο περασμένο φύλλο είδαμε με ποιόν τρόπο ο 'Αλφειοσάδης έμπεσε στην νύχτα της 9ης 'Ιανουαρίου 1801

στο σπίτι της Κυρά Φροσύνης, την έξυπνησε και την ανάγκασε να τον άκολουθήσει στο παλάτι του, στα Λιθαρίσια. Θά διηγηθούμε το τέλος της ιστορίας αυτής τραγωδίας.

Όταν έφθασαν εκεί, έκλεισαν τη δύστυχη αράχνησσα σ' ένα ξεχωριστό διαμέρισμα του Παλατιού. Έπειτα ο άρχιστομύχος των 'Ιωαννίνων και τα όργανά του έκαναν αίφνης διασπορά στα σπείρα των άλλων γυναικών που ήταν γραμμένες στον κατάλογο του Τυραννού, τις έπιαναν και τις έφεραν στο ίδιο διαμέρισμα. Σ' ένα σπίτι ζούσαν τέσσερες, αδερφές, ορφάνες, όμορφες, ή Σελκοπούλες. Και ή τέσσερες, έδοξάσαν την ίδια σκληρή τύχη, μαζί με πολλές άλλες χριστιανές και τουρκισσες.

Δεκαοκτώ γυναίκες το όλον—το άνθος της Γιαννιώτικης όμορφιάς—όδηγήθηκαν τη φοβερή εκείνη χειμωνιάτικη νύχτα μέσα στο 'Αλφειοσάδικο σερράν, με κοπετούς και θρόνους.

Την άλλη μέρα, όλη ή πόλις έσηκόηθη στο ποδάρι. Οι πρόκριτοι μαζεύτηκαν στο 'Προεστειον' όπου ήρθε και ο Σταυρός Τσαπαλάρης, ο άρχισπράκτορας του 'Αλφειοσάδου. Ήταν και αυτοί πολύ ταραγμένοι. Οι πρόκριτοι έφώναζαν εναντίον του :

— Σταυρέ ! Σταυρέ ! Τι είν' αυτά που άφήνεις να μάς κάνει ο 'Αλφειοσάδης ; Δεν είσαι χριστιανός εσύ ; Δεν είσαι πατριώτης !

Στο μεταξύ πολλές κόσμοι συνάχτηκαν κάτω και με άγανάκτηση διαμαρτυρόταν εναντίον των προκρίτων. 'Ο Τσαπαλάρης και δώδεκα πρόκριτοι, τρέμοντες για τη δημοσία όργη, υπόσχονται να πάνε στον 'Αρχιερέα Γράμκα—θείο της Κυρά Φροσύνης— και μαζί του να φροντίσουν για τη σωτηρία των γυναικών. Έτσι ήσυχασε λίγο ο κόσμος και διαλύθηκε.

Όταν όμως οι άπεισταλμένοι πήγαν στον 'Αρχιερέα, τον εύησαν φοβισμένο. Τους το είπε καθαρά ότι φοβάται και τους παρακάλεσε να πάνε όλοι μαζί στον 'Αλφειοσάδη.

Δεσπότη μου—του είπε ο γεροντότερος από τους πρόκριτους—άν έρχομαι για γυναίκες που να μην είχαν προστατές, ολόκληρη ή πόλις θά πήγαινε να φωνάξει. Έδώ όμως πρόκειται και για την άνηψή σου, που ο άντρας της λείπει στα Έβνα. Θά την άφήσεις να χαθή έτσι ;

— Μά τι μπορώ να κάνω εγώ ; Έλεγε ο Δεσπότης. Νά πάτε σεις.

— Σύνετα, κάθε μέρα με τον 'Αλφειοσάδη, ού τον άκολουθείς στις έκπορεύσεις του, συνεργάζεσαι μαζί του, και θέλεις να πάμε μαζί που διαρκώς μάς ύποπτεύεται ; Πάρε μαζί σου και τον Κύρ-Σταυρό, και οι δύο μαζί θά καταφέρεις να τον πείσεις.

— Έγώ δεν πάω ! λέει ο Σταυρός.

— Ούτε γώ ! λέει ο Δεσπότης.

Όλοι μαζί δέ μπορούμε να πάμε, γιατί ξέρουμε τι θά ζητήσει ο 'Αλφειοσάδης : Χορήματα πολλά. 'Αλλά τα Γιάννενα στραγγίζουν πιά. Χορήματα δεν έχουν : λένε οι πρόκριτοι.

Αυτά έκαναν οι Χριστιανοί για να σώσουν τις όμορφές τους, αλλά οι Μωαμεθανοί της πόλεως δεν έκονήθησαν καθόλου για τις δικές τους. 'Ο ιστορικός Κονταλέξης μάς πληροφορεί ότι οι πατέρες και οι άδελφοί των τουρκισσών είχαν πιστέψει ότι ή γυναίκες ήταν έρωμένες του 'Ελληνος γιατρού Κυρίστη και τις άφησαν άρροστάτετες, να τιμωρηθούν όπως ήθελε ο 'Αλφειοσάδης.

Είκοσι μέρες έμειναν κλεισμένες ή 18 γυναίκες στα Λιθαρίσια, που ήταν κοντά στη λίμνη. Από μέσα σε μέσα ο φίλοχρηματος Τύραννος περίμενε ικεσίες της πόλεως (σ κ ε τ ι α) για να τις άπελευθερώσει. 'Αλλ' άντί νάσθι ή 'Επιτροπή των προκρίτων που περίμενε, άπεναντίας ήρθε μια άλλη που έήτησε με πείσμα τη θανάτωσι των αλχηματικών γυναικών. Η έπιτροπή αυτή άπετέλεσε από χανούμους και είχε επί κεφαλής τις γυναίκες των δυο γυνών του 'Αλφειοσάδου, του Μουτάρ και του Βελή. Η χανούμους άφου προσέκριναν τον πεθερό του, του διηγήθηκαν το άκόλουθο περιστατικό :

Πρό μηνός, σ' έναν 'Οθωμανικό γάμο, που παντρεύονταν μία συγγενή τους, είχε προσκληθή μαζί με πολλές άλλες άρχόντισσες, Χριστιανές και 'Οθωμανίδες, και ή

Κυρά-Φροσύνη. (Αυτό άς μη φανή παράδοξο, γιατί ή όμορφη Γιαννιώτισσα άνηκε στην πρώτη κοινωνική τάξη. 'Αποδείξει και το φορεμά της, όλο από χρυσάφι και μετάξι, που σώζεται στο 'Εθνολογικό Μουσείο των 'Αθηνών). Στη σάλα του γυναικονίτη, όπου γινόταν ο γάμος, βρίσκονταν και ή γυναίκες του Μουτάρ και του Βελή. Ένώ ή δούλες προσέφεραν στις καλεσμένες σεμνέτα, μία άπ' αυτές, ύπηρετρία της Μουτάρ, δίνοντάς το σεμνέτα στην Κυρά-Φροσύνη, είδε στο χέρι της ένα πολύτιμο δακτυλίδι που το γνώρισε ότι ήταν από τα κοσμήματα της κυρίας της. Πήγαίνε άμέσως και το ψιθυρίζει στο άντρά της Μουτάρ, λέγοντάς του να έλθει έξω από τη ζήλεια της, οίχνη μία άγρια ματιά στη Φροσύνη και βγαίνει από τη σάλα, παίρνοντας και την άδελφή της, ναίκα του Βελή. Ήταν λοιπόν φανερό, έλεγαν, ότι ή Κυρά-Φροσύνη είχε έξελογίσει τον άντρά της, όπως ή άλλες είχαν έξελογίσει τούς τους, μέτρηδες και τούς έκαναν να παραμελούν τα σπείρα τους. 'Επινοούσαν λοιπόν τον 'Αλφειοσάδη για τα μέτρα που είχε πάρει να χτυπήσει την άνηψή του, αλλά έπερε ή τιμωρία να εινε θάνατος, γιατί άλλοιούτικα ή δυο χανούμους : έφοβήσαν τον πεθερό τους ότι θά έφενγαν, να πάνε στον πατέρα τους, τον Πασιό του Μπερατίου 'Ιμπραήμ. Άμα ο 'Αλφειοσάδης τη φοβόρα αυτή, τάράχηκε. Για πολιτικούς λόγους δεν ήθελε καθόλου να άνασσει στην τόν 'Ιμπραήμ, και άπεράσισε να θανάτωσι τις 18 γυναίκες.

Ήταν όμως πράγματι ή Κυρά-Φροσύνη έρωμένη του Μουτάρ ; 'Ο ιστορικός το διαφενδει και παραδέχεται ότι ο θάνατος της όφείλεται σε άδικαιολόγητη γυναικεία ζήλεια, σε φθόνο και μίσος, που προκαλούσε ή όμορφιά της άρχόντισσας.

Στις 29 'Ιανουαρίου, τη νύχτα, οι 'Αλβανοί σωματοφύλακες, κατά διαταγή του 'Αλφειοσάδου, έπλησαν τις 18 γυναίκες και τις έφεραν σε μία έρημη εκκλησία (κοντά στο λεγόμενο 'Αλεωροπάζαρο), του Άγίου Νικολάου, όπου τις έκλεισαν και τις φρουρούσαν. Η δυστυχισμένης ποτέ δεν έφυγαν από την σκληρή τύχη που τις περιέμενε.

Ήξεραν ότι ο 'Αλφειοσάδης και οι άντρά του ζούσαν μέσα στην άκοιλία. Ένομιζαν λοιπόν ότι πρόκειται να τις σκοτώσουν σε διάφορα χωριά—ός τόσο θηνοούσαν για το κατήντημά τους.

Η νύχτα της 30 'Ιανουαρίου ήταν μία από τις παγερές και σκοτεινές εκείνες νύχτες που μόνον όσοι διέμεναν χειμώνα στα Γιάννενα μπορούσαν να τη φαντασθούν. Μετα τα μεσάνυχτα, οι 'Ιδιοι 'Αλβανοί έπλησαν τις 18 γυναίκες και τις όδήγησαν πεζή στην όχθη της λίμνης.

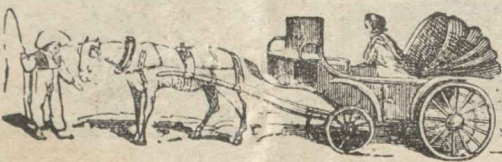
Μερικοί βαρκαρήςδες, Κεραλλωνίτες την κατοική, κατάλαβαν ότι κάποια από τις συνειδημένες τραγωδίες θά γίνη, σ' έφταναν. Οι σωματοφύλακες του Τυραννού έορσαν τις γυναίκες μέσα σε μεγάλες βάρκες και τις έφεραν στη μέση της λίμνης. Έκει τις άπαζαν και τις πετούσαν στα νερά ! Οι σπαργίτοι και οι θήρες των θημάτων εινε άπερίγραπτοι. 'Ο ιστορικός λέει :

... Έπειδή δεν ετέθησαν εντός σάκκων, κατά τα έν Κωνσταντινούπολι έθιμα, οι 'Αλβανοί σωματοφύλακες εύρίσκοντο εις την ανάγκην να χρησιμοποιούν την βίαν, διά ν' άποσπώσι τας δυστυχισμένες, έν τη άγωνία της άπελπισίας προσκολλημένας εις τα πλευρά των πλοαριών...

Μερικές, που ξανάβγαιναν στην επιφάνεια, οι 'Αλβανοί τις τραπούσαν με τη λόγχη και τις έβύθιζαν πάλι. Σε λίγη ώρα δεν άκούονταν πιά τίποτε. Μέσα στα νερά της λίμνης είχαν πηγαί 18 όμορφα και άδύνατα πλάσματα. Οι σωματοφύλακες έγιναν στον 'Αλφειοσάδη να τον άναγγέλλουν την έκτέλεση της συγγενής διαταγής του.

Όταν την άλλη μέρα έγινε γνωστή ή νυχτερινή τραγωδία, τα Γιάννενα βυθίστηκαν σε σιωπηλό πένθος. Και πολλοί έγιναν στίς όχθες της λίμνης ψάχνοντας να βρουν τα πτώματα των θημάτων. 'Αλλ' ή λίμνη τα κράτησε στην ύψη άγκαλιά της πολλές ήμέρες.

Όταν τα πτώματα άρχισαν να έκβάλλονται στις όχθες, ο 'Αλφειοσάδης έπέτρεπε στους συγγενείς τους να τα μαζέψουν και να τα θάψουν. 'Ο άρχιερέας Γράμκας παρέλαβε το λείψανο της άνηψής του, σ' έφρόντισε για την χείρα της, την όποιαν παρακολούθησαν όλοι οι κάτοικοι των 'Ιωαννίνων. Ένας 'Αγγλος περιηγητής που έζησε να βρίσκει την έποχή εκείνη στα Γιάννενα, ο Άλφειοσάδης, γραφει

αρχισαν να έκβάλλονται στις όχθες, ο 'Αλφειοσάδης έπέτρεπε στους συγγενείς τους να τα μαζέψουν και να τα θάψουν. 'Ο άρχιερέας Γράμκας παρέλαβε το λείψανο της άνηψής του, σ' έφρόντισε για την χείρα της, την όποιαν παρακολούθησαν όλοι οι κάτοικοι των 'Ιωαννίνων. Ένας 'Αγγλος περιηγητής που έζησε να βρίσκει την έποχή εκείνη στα Γιάννενα, ο Άλφειοσάδης, γραφει

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τι κάνει το άκριβδ ένοίκιο...

Η πενία τέχνας καταργάεται και ή έλληνική στέγης άναγνίζει τους άστέγους να μεταχειρίζονται για κατοικίες τους τα παλαιά μέρη. Τελευταίως, λόγου χάριν, στο Μιλάνο, ένας νεώρος εργάτης, του όποιου το ημερομίσθιο δεν έφθανε για να άφηνει ένοίκιο εστω και για το μικρότερο και άθλιώτερο δωμάτιο, είχε σκάσει σ' ένα λειβάδι έξω από την πόλι μία τρύπα την όποια είχε μεταβάλει...σε κατοικία !...

Παράδοξο άκόμη εινε εκείνο που άπεκαλύφθη πρό όλίγων ήμερών στην Τεργεστή.

Έδώ και κάμποσον καιρό οι κάτοικοι μιας συνοικίας, εύρισκομένης σκεδόν έξω από την πόλι, στο προάστειο Ρογιάνο, είχαν παρατηρήσει ότι μερικοί άνθρωποι φτωχικά εντυμένοι περνούσαν από την γειτονία τους κάθε βράδυ τακτικά την ίδια ώρα και έφταναν έξω από την πόλι.

Το καθεβραδύνον αυτό πέραςμα των άγνώστων είχε κινήσει τις έπιθυμίες των κατοίκων του προαστίου. Παρακολούθησαν λοιπόν μια δυο φορές με προσοχή τους άγνώστους και τους είδαν να έπιανον σε κάποια μακρινή κ' άπόμνη σπηλιά.

Άνθρωποι οι κάτοικοι του Ρογιάνο κατήγγειλαν το πράγμα στην Αστυνομία. Και μία νύχτα ένα άπόσπασμα καραμπινέφων έξεστράτευσεν εναντίον των παραδόξων αυτών τρογλοδιτών.

Όταν έφθασαν εκεί με τα περιστρεφά στο ένα χέρι και με λαμπρόναμα στο άλλο, άφηναν έαφνικά μέσα στην σπηλιά, όσο άνθρωποις από το άπροσδόκητο θέαμα.

Το έσπασμα της σπηλιάς είχε ενδην κατοικίας φτωχικής οίκοθεν. Στις διαφύλακες γονιές της ήσαν έπιλωμένοι έπάνω σε πτώματα και πρόχειρα κρεββάτια όχτροί άνθρωποι, οι όποιοι έκοινοούσαν ησυχάτως τον ύπνο του δικαίου.

Οι άστυνομικοί τους έβλεπουν και τους διέταξαν να τους άκολουθήσουν στην άστυνομία. Έκει άπεδείχθη ότι οι όχτροί αυτοί τρογλοδιταί ήταν ησυχάτως εργάτες κίππων εργοστασίου, οι όποιοι έπειδή δεν μπορούσαν να βρουν φθηνή κατοικία, είχαν διατάσει καταλήψεις στο έσωτερικό της μακρινής αυτής σπηλιάς και την χρησιμοποιούσαν ως κατοικία !...

Ο λαοδότης που...μετάνοιωσε !...

Μία σπανιστάτη περίπτωση μεταμελείας λαοδότητος έσημειώθηκε από όλίγον καιρό στο Παρίσι.

Σ' ένα από τα άστυνομικά τμήματα του Παρισιού παρουσιάστηκε, από όλίγον έβδομάδων, ένας άββάς, ο όποιος έδήλωσε στον άστυνομικό ότι ήταν έμπροσθενός να του παραδώσει ένα κοσμήμα μαργαρίτας, που του το είχε δώσει κάποιο πρόσωπο, που δεν ήθελε να γνωστή το όνομά του.

Ο άστυνομικός έπλησε το κοσμήμα, το έκύταξε καλά, έκύταξε και το βρήλο των χαμένων αντικειμένων και βεβαίωθηκε ότι είχε καταλήψει από δυο μηνών στην Νίκαια, από κάποια άμερικανίδα πολεοοικονομίστρια. Ήταν ένα δακτυλίδι άξίας 200.000 γαλλικών φράνκων ! Τότε ο άστυνομικός ρώτησε τον άββά πώς βρέθηκε στα χέρια του το δακτυλίδι αυτό και ο άββάς του διηγήθηκε ότι από τον περσόν παρουσιάσθη πρό αυτού ένας άγνώστος, ο όποιος άφου τον έξελογίτη ότι εινε λαοδότης, του παρέδωσε το κλεμένο κοσμήμα και του ζήτησε... άρεσιν άμαρτιών !...

Τότε ο άββάς ζήτησε από τον άγνώστο περισσότερες πληροφορίες, τον έπεισε με τις έρωτήσεις και στο τέλος, τον άνάγκασε να του άπομνησθή την αλήθεια. Κατόπιν αυτού ο άββάς τον έπεισε να επιστρέψει το κλοπιμαίο, άπέληξας αυτόν ότι έν νύκτα περικόψει δεν θά του έδινε ά φ ρ ε σ ι. 'Ο λαοδότης έπλησε γιά να το δώσει στην άστυνομία. Τον παρέκαλεσε μόνον να μην μεταστήσει το όνομά του. 'Ο άββάς του το ύποσχέθηκε κ' έτσι η λαοδότης λαοδότης έπληρωσε την έξομολόγησι και την έπληρωσε 100.000 δραχμές, όση δηλαδή ήταν ή άξία του κλεμένου κοσμήματος !...

Τις ήμέρες εκείνες ο 'Αλφειοσάδης έμεινε κλεισμένος στο Σερράνι του, που δεν τολμούσε να τον πλησιάσει.

Καταληκτική εινε ή έντύπωση που έκανε ή τραγωδία αυτή σε την 'Παρισίαν. Για πολλά χρόνια οι Γιαννιώτες δεν ήθελαν πια να φέρη, τα χέρια και τις περιφέρειες, καραβίδες της μορφής λίμνης.

Άλλα διάφορα γεννήθηκαν γύρω από το γεγονός. Π. Χ. ότι ο 'Αλφειοσάδης που έβριζε στο λαμό της Κυράς Φροσύνης, που ην το βούλησε, τόσο σγινώθηκε από την όμορφιά της, ώστε έκανε σπένδα και πνίχτηκε μαζί της. Η λαϊκή Μούσα της άφιέρεσε το γνωστό θόνη :

Χίλια καντάρια ζάχαρη για ρίχτε μες στη λίμνη για να γλυκάνη το νερό, να πη ή Κυρά Φροσύνη.

Φυσάει άγέρας και βοριάς κ' άχολογιά ή λίμνη να βγάλη τις δεκαεφτά με την Κυρά-Φροσύνη.

ΠΑΛΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Κόμης της Αίλλης που κατασκοπεύει, με το άζημίωτον... έαυτό του !... 'Ο κατασκοπος του Ταλλεβράνδου. Τα κόλπα του. Ένώ ο κ. 'Υπουργός έπερνε το μπάνιο του. Οι Βοναπαρτίσται συναμείνεται. Πώς την έπαθαν οι μυστικές άστυνομικοί. Τσουβαλικασμένοι στο τμήμα. Η κατάπληξις του κ. Διευθυντού της Μυστικής άστυνομίας !...

Επί Ναπολέοντος του Α' ο διευθυντής της Παρισινής μυστικής άστυνομίας έφρόντισε σ' έναν άκόλουθο του άρχηγού των βασιλοφρόνων Κόμητος της Αίλλης (τόν μετέπειτα Λουδοβίκον 18ον) να του διαβάζη ένα δελτίον, στο όποιον νάναγράφεται ή παραμυγή λεπτομέρεια της ζωής του άρχηγού του.

Ο άκόλουθος πριν δεχθή έσπευσε να μεταδώσει στον κόμητα την πληροφορία αυτήν. Και ο κόμης έξυπνος και πονηρός καθώς ήταν το άπήνησεν :

— Πρέπει να δεχθής, αγαπητέ μου... Σου προτείνω μάλιστα να... μοιραζώμαστε την άμοιβή ! Το δελτίο, θά το...έτοιμάσω εγώ, και σ' ό θά στέλνης...

Κι' έτσι, μέχρι της πτώσεως της άυτοκρατορίας τ... πολύτιμα αυτά δελτία έστέλλοντο τακτικά στην Μυστική 'Αστυνομία των Παρισίων, συνεταγμένα από... τον ίδιο τον κατασκοπευόμενον κόμητα !...

Ο Λουδοβίκος 18ος μη έχοντας καμιά έμπιστοσύνη στον Ταλλεβράνδον, τον όποιον είχαν άναγκασθή να προσλάβη ως ύπουργό, είχαν αναθέσει σ' έναν μυστικό άστυνομικό να τον παρακολουθή και να διαβάζη ει δυνατόν, την ιδιαιτέρα του άλληλογραφία.

Γιά να το καταφέρει αυτό, ο έξυπνος άστυνομικός κατέφυγε στο έξης κόλπο :

Ο Ταλλεβράνδος κάθε πρωί, άφου εργαζόταν επί μίαν ώρα περίπου στο ιδιαίτερο γραφείο του, συνήθιζε να παίρνη κατόπιν το λουτρό του. Πριν όμως περάσει στο μπάνιο του, έβγαζε την ρούπιν-νέσμπο του και την περνούσε του και έβριζε την πρώτη μέν έπάνω σε μία πολυθρόνα, και την δεύτερη έπάνω στο γραφείο του.

Μόλις έφενγε από το γραφείο του, ο ήθηρτής του, ο όποιος είχαν εξαγορασθή φυσικά, εισήγαγε μέσα σ' αυτό από μία μυστική πόρτα, τον μυστικό άστυνομικό.

Ύλησεν όμως φόβος μήπως κανείς ύδαιόκτος ή άφηρημένος έπιστάτης άνοίξει τυχαίως την πόρτα, κατά την ώρα αυτή και άνακαλύψει τα συμβαίνοντα. Γιά νατοφύγη τον κίνδυνον αυτόν, ο μυστικός άστυνομικός, δεν καθόταν στο γραφείο του ύπουργού, παρά άφου προηγουμένως φρούσε την ρούπα και την περνούσε του !...

Έτα μεταμφιεσμένος σε Ταλλεβράνδον, έκανε ήσυχα-ήσυχα τη δουλειά του, άνοιγε τα συρτάρια του ύπουργού, διάβαζε την άλληλογραφία του, άντέγραφε τις σημειώσεις του, σ' όν να ήταν στο σπίτι του !...

Την άίσχυν και θρασυανήν κατασκοπίαν αυτήν άγασσε πολύ να την μυσική ο έξομνότητος και μεγαλοφροσύνης Ταλλεβράνδος...

Κατά την έποχή της : μετά την πτώση του Ναπολέοντος καλλινοφροσύνης της βασιλείας στη Γαλλία, ή άστυνομία έπληροφόρη μία μέρα από κάποιον μυστικό της πράκτορα, ότι μερικοί άποτακτικοί βοναπαρτίσται άξιοματικοί συνεκεντρώνοντο σε κάποια ταβέρνα και συνομωτούσαν εναντίον του καθεστώτος. 'Ο διευθυντής της μυστικής άστυνομίας, έκάλεσεν άμέσως δώδεκα από τα καλύτερα όργανά του, στα όποια και άνέθεσε την παρακολούθηση των συνομωτών.

Προς πληρεστέραν έπιτροπήν του σκοπού του, ο άστυνομικός διευθυντής έφρόντισε ναποκαλύψη στον καθένα από τους πράκτοράς του ότι είχε αναθέσει και σε άλλους συναδέλφους του, την ίδια δουλειά. Δεν παρέλειψε δέ από του να συστήση σε όλους να κατορθώσουν ει δυνατόν, να μνηθούν και οι ίδιοι στη συνομωσία.

Έτσι, πράγματι, και συνέβη. Οι πράκτορες, οι όποιοι σημείωσαν δέν έγνωρίζοντο μεταξύ τους, άρχισαν να σγινώκουν στην ταβέρνα, ναλλάσσον μεταξύ τους μυστηριώδη άντιβασιλικά νήματα, να συγοτροφούν βοναπαρτίστα τραγούδια, και νάνα στενάζουν για την έξορία του Ναπολέοντος. Οι πραγματικοί συνομωτά, έν τώ μεταξύ πληροφορηθέντες, ποιος ξέρει πώς, ότι είχαν προδοθή, έπαισαν να συγκεντρώνονται στην ταβέρνα αυτή.

Μία μέρα έλος κατά την όποιαν, οι μυστικοί συνομωτά, παρασθόντες από τον ύπερβολικό ζήλο, είχαν άρχισι να έκτρέπονται σε κατηχηκές βουάδες εναντίον του Βασιλέως, ο ταβερνιέρης, φοβηθείς μη ένοχοποιηθή και ο ίδιος, έπήγε στον άστυνομικό της συνοικίας του και του κατήγγειλε τα συμβαίνοντα. 'Ο άστυνομικός έσπευσεν επί τόπου με κουστοδίαν χωροφυλάκων, έπειράκλωσε την ταβέρνα, συνέλαβε τους τρομερούς επαναστάτες, τους έφρόντισε μέσα στο λεωφορείο της άστυνομίας και τους όδήγησε στην Διεύθυνση της 'Ασφαλείας, όπου, είδοκαυθείς είχε καταφθάσει περιχαρής και ο διευθυντής της Μυστικής 'Αστυνομίας, ο όποιος διέταξεν άμέσως να όδηγήσουν ενώπιον του τους ένόμους.

Φαντάσθε όμως την έκπληξή του όταν είδε ότι οι τρομεροί και φοβεροί αυτοί συνομωτάι δεν ήσαν άλλοι από τους... δώδεκα πράκτοράς του !...

Η ΑΝΔΡΕΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΗΡΩΪΔΕΣ

Η ΤΕΡΕΖΑΦΙΚΕ
Η ήρωας της πολιορκίας της Τουλόνης

Λογία, ύψηχαν σε κάθε εποχή, τόσο στην αρχαιότητα, όσο και στα Ιστορικά μυθιστορήματα του Μεσαίωνα και στα ποιήματα της Αναγέννησης. Μέσα στην «Απελευθερωθείσα Ιερουσαλήμ» του Τουρκουάτου Τάσσου υπάρχει μία σκηνή στην οποία ο ήρωας του έργου, ο Ταγκρέδος, προκαλεί σε μονομαχία έναν Ιππότη, τον οποίον και πληγώνει. Τού άρπαιζε τότε την περικεφαλαία κι' άμέσως ένα κύμα μαλλιών ξεπετιέται από μέσα. Εκπληκτος ο Ταγκρέδος κυττάει καλύπτεται το γυναικείο γυναικείο πρόσωπο, στο οποίο ο θάνατος έχει άρξαισε ν' άπλώνει τη χλωμάδα του. Ο δυστυχημένος Ιππότης αναγνωρίζει τότε στο πρόσωπο του Ιππότη, με τον οποίον μονομάχησε, την πολυαγατημένη του Χλωρίδα: Είχε σκοτώσει εκείνην που άγαλούσε!...

Μά για να βρούμε τέτοιες άμαζόνες δεν εινε ανάγκη να καταφεύγουμε στα δημογυμνάσια της ώραιας ποιητικής φαντασίας. Δεν έχουμε περ νά ρθούμε μιά ματιά μέσα στην ίδια την ιστορία. Εκεί βλέπουμε γυναίκες να ντώνονται μ' άγριότητα ρούχα, να ξεχωρούν μανιώδες, ν' αναστατώνουν χώρες ολόκληρες, να κυριεύουν φρούρια και πολιτείες, να παίζουν με τις τρικυμίες της θαλάσσης και της μοίρας, να συνομοτούν και να διοικούν μεγάλα στρατεύματα. Όλα αυτά που μόνο στα μυθιστορήματα θα μπορούσαμε να τα βρούμε μās τὰ δίνει η ιστορία, η ιστορία μάλιστα ενός από τους τελευταίους αιώνες. Με τέτοιες άνδραγαθίες, γυναίκες εινε γεμάτος ο 17ος αιώνας, αιώνας της λογικής, ένας αιώνας κατά τον οποίο κυβέρνησαν τη Γαλλία—όπου και συνέβησαν τὰ φαινόμενα αυτά—δύο πολιτικοί, θετικοί και ρεαλιστάι. Ο Ρισελιέ και ο Μαζαρίνος.

Δεν ήταν βέβαια, κατά την εποχή εκείνη, η πρώτη φορά που η γυναίκες ανέλαβαν άνδρικά καθήκοντα. Κατά τον Μεσαίωνα, πολλές κυρίες, δούκισσες, κόμισσες, μαρκησίες, ένω οι σύζυγοι των απουσίαζαν στις σταυροφορίες ή στους πολέμους, διηύθυναν μόνες τους τα κρατίδια των ή τις έπαρχίες των. Μά έδώ δεν πρόκειται περί αυτού. Η περίληψη και θεωρητική εισαγωγή των γυναικών στην ιστορία κατά τον 17ον αιώνα ήταν το άποτέλεσμα και το σημείο μιας μεταβολής, που έγινε στην αρχαία αντίληψη του ρόλου της γυναίκας.

Κατά τον μεσαίωνα δεν άγαποσαν και τόσο

Η μονομαχία του Ταγκρέδου και της Χλωρίδας. Η τραγική αποκάλυψις. Ο θρύλος και η ιστορία. Η γυναίκες του 17ου αιώνας. Ραδιουργίες και έρωας. Η βασιλεία της γυναίκας. Η Ιωάννα κατά της Φλάνδρας. Η εκδίκησης του αιχμαλώτου συζύγου. Η γυναίκες της Σιέννας και τα παρδαλόχρωμα στρατευμάτα τους. Η Αικατερίνη Σφόρτσα. Μαρία Θηρεσία και Αικατερίνη Β'. Ηρώιδες βγαλμένες από το λαό. Ο «άξιος της πατρίδας» ύπαξιωματικός. Ο θηλυκός έπιλοχίας. Ο δειλός λιποτάκτης και η άνδρεια άδελφή του. Η γυναίκες στην έκστρατεία της Ρωσίας κ.λ.π.

Γοητευτικές και τολμηρές, άξιεστές και θαρραλέες, συνενώνοντας τη γυναικεία χάρη μαζί με μιά γενναιότητα αντίστα των πιδ άνδρειων άνδρων, άπάνω στ' άσυνγκράτητα άλογά τους, ένω ο άνεμος έκανε τὰ λυμένα μαλλιά τους νά κυματίζουν, οι Άμαζόνες ένέπνευσαν πάντοτε τη φαντασία των ποιητών κι' έκαναν ν' άχτινοβολή μέσα στους θρύλους και στις παραδόσεις ή λάμψη της γυναικείας ανδρείας.

Άμαζόνες δεν ύψηχαν μόνο στη μυθολογία, ύψηχαν σε κάθε εποχή, τόσο στην αρχαιότητα, όσο και στα Ιστορικά μυθιστορήματα του Μεσαίωνα και στα ποιήματα της Αναγέννησης. Μέσα στην «Απελευθερωθείσα Ιερουσαλήμ» του Τουρκουάτου Τάσσου υπάρχει μία σκηνή στην οποία ο ήρωας του έργου, ο Ταγκρέδος, προκαλεί σε μονομαχία έναν Ιππότη, τον οποίον και πληγώνει. Τού άρπαιζε τότε την περικεφαλαία κι' άμέσως ένα κύμα μαλλιών ξεπετιέται από μέσα. Εκπληκτος ο Ταγκρέδος κυττάει καλύπτεται το γυναικείο γυναικείο πρόσωπο, στο οποίο ο θάνατος έχει άρξαισε ν' άπλώνει τη χλωμάδα του. Ο δυστυχημένος Ιππότης αναγνωρίζει τότε στο πρόσωπο του Ιππότη, με τον οποίον μονομάχησε, την πολυαγατημένη του Χλωρίδα: Είχε σκοτώσει εκείνην που άγαλούσε!...

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΑ ΜΠΑΡΡΟ ΣΤΗ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΑΛΟΥΚΙ

φθη αιχμαλώτος στη Νάντη από τους άντιπαλούς του, συγκέντρωσε γύρω της όλους τους ευγενείς της αυλής της και παρασημασίως τους, το έπαινε άγόρι της, τους ελεε:

— Εύγενεις εύπατριδα, από αυτή τη στιγμή θεωρώ το σύζυγό μου γιά πεθμένο. Μά ίδου το παιδί του, ο διάδοχός του και κληός σας. Σας παρακαλώ νά όρκισθήτε σ' αυτό παιδί, ότι έδικησθε τον πατέρα του.

— Κιρία, της άπάντησαν μ' ένθουσιασμό οι ευγενείς: «Ήρξομστε!»

— Σας εύχαριστώ πολύ, τους άπάντησε εκείνη.

Και παίρνοντας τους μαζί της ξεκίνησε έναντι των έχθρων του συζύγου της, τους άπαισε, άν και ήσαν πολύ περισσότεροι, κατετρόσανε.

Στην Ιταλία του 17 αιώνας έζησε μιά μεγάλη ήρωας, η Αικατερίνη Σφόρτσα, της μεγάλης ισχυρής οικογενείας. Η Σφόρτσα, μετά τη δολοφονία του συζύγου της από τον διάβολο έχθρο του, τον Κάισαρα Βοργία, πολέμησε από τους άνδρες κήθηκε από τους άνδρες και από τους άνδρες.

Εκεί έπι κεφαλή, των άλλων άνδρων της, άντέταξε έστρεψε μύγες ήρωικών έργων, νύχτα και μέρα, ως πού στο τέλος, μόνον της ζωής της, και ν' άποσβήση έτσι την παράδοσή.

Μά η εποχή κατά την οποία, η γυναίκες του λαού στάθηκαν ήρωες ήταν η περίοδος της Γαλλικής Έπαναστάσεως και του Μεγάλου Ναπολέοντος. Κατά τα ήρωικά αυτά γιά τη Γαλλία χρόνια χιλιάδες γυναικών είχαν καταταχθεί ως έθελοντάι στο στρατό.

Η γυναίκες της Σιέννας, κατά την εποχή που η πόλις τους έπολιορκείτο από τὰ στρατεύματα του Σάλ-Κέν. Όταν ο άρχηγός της φρουράς της πόλεως έκάλεσε τους κατοίκους της νά βοηθήσουν τους στρατιώτες του στην άνέγερση άμυνικών έργων έδω με κατάρληξη του σαράντα όραις, κυρίες της άριστοκρατίας της Σιέννας που έπαιρθησαν νά συμμετάσχουν νά αυτή τη σκληρή εργασία κουβαλώντας καλάθια γεμάτα χύμα. Μά δεν περιορίστηκαν μόνο σ' αυτό σ' αυτό ή πραγματικά ευγενείς άντεχε κυρίες: συγκεντρώοντας γύρω τους και όλες σχεδόν τις άλλες γυναίκες της πόλεως κατήρτισαν ένα στρατεύμα από τρεις χιλιάδες γυναίκες, χωρισμένο σε

πέντε τάγματα. Το πρώτο τάγμα το διοίκησε η σιανή Φορτεντέρα ή οποία φορούσε ρούχα βολέ, έπαισε κι' όλες ή άλλες γυναίκες του τάγματος της. Το δεύτερο το διοίκησε η σιανή Πικολόμινι που φορούσε ρούχα ρόε, όπως και ολόκληρο το τάγμα της και το τρίτο τάγμα της ή γυναίκες φορούσαν ρούχα άνδρα, όπως ή άρχηγίνα τους ή σιανή Λιβία Φουσσά. Τά τρία αυτά τάγματα, που ήταν οπλισμένα με λόγχες, ρόπαλα και σφεντόνες, σ'ετέλειαν κατά πολύ ώστε νά μην παραδοθή της ράδας τους έχθρους της.

Πολιάρχες επίσης εινε ή ένδοξη βασιλίσσες ή όποιες σε δύσκολες στιγμές γιά την πατρίδα τους έδειξαν ολόκληρο το μεγαλείο της ήρωικής τους ηνίας. Παράδειγμα ή Άντοκράτειρα της Αυστρίας Μαρία-Θηρεσία, ή οποία όταν έθανε κατά το 1841, ή πατρίδα της έπαισε από τέσσερους ισχυρούς έχθρους, τη Γαλλία και την Πρωσία, τη Βαυαρία και την Ισπανία, συγκέντρωσε στο παλάτι της όλους τους ευγενείς του κράτους της, παρουσιάστηκε μπροστά τους καλώντας στην άγκαλιά της το διάδογό της, ή όποιος ήταν άκόμα νήπιος και τους ελεε:

— Έγκυαταλειμένη από τους φίλους μου, κυνηγμένη από τους έχθρους μου, πολέμησα από τους πόνους μου συγγενείς, δεν έχω άλλο καταφύγιο εκτός από την πίστη σας και από την ανδρεία σας. Ες χείρας σας παραδίδω τον έαυτό μου και το παιδί μου, τους άπογόνους αυτούς των βασιλέων σας, που από σας προσιμένουν τη σωτηρία τους...

Τότε όλοι οι ευγενείς ένθουσιασμένοι από τα λόγια αυτά της βασιλίσσας τους, τράβηξαν τα σπαθιά τους και φώναξαν: — Άς πεθάνουμε γιά τ' ό ν β α σ ι λ έ α μας, Μαρία Θηρεσία!...

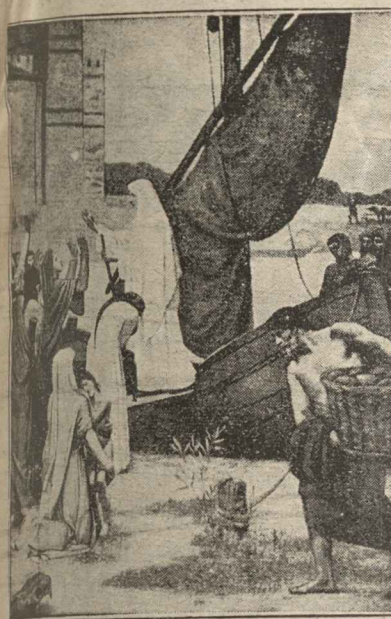
Άλλα στη Μαρία-Θηρεσία πρέπει νά τοποθετήσουμε και την αυτοκράτειρα της Ρωσίας Αικατερίνη τη 11, την οποία ο Γάλλος ιστορικός κόμης ντε Σεγκύο, παραβάλλοντας την προς το σύζυγό της, γράφει: «Φαίνεται πως ή τύχη, από ένα παράδοξο καπρίτσιο της, έδωσε σ' αυτόν τη δειλία, την άσυνεσία και την ταπεινότητα ενός εκ γενετής δούλου, ένω τη γυναίκα του την έπαιρξε με άνευρη, θάρρος και πυγμή ά ν δ ρ ος προορισμένου γιά νά γίνη κυβερνήτης μεγάλου λαού!».

Μά με θυμίστηκε ότι μονάχα ευγενείς γυναίκες άνεδείχθησαν ήρωίδες. Όχι, άπαιόλλες ήρωίδες έβγήκαν από τās κάτω τάξεις, από το λαό και τους άστούς. Παράδειγμα σχετικό εινε ή περίφημη Ιωάννα Άσκη, ή οποία έπι κεφαλή των άλλων γυναικών του Μπαρβαί άντέταξε ήρωική άμυνα κατά των έχθρων της πατρίδας της από τους όποιους μάλιστα κατόρθωσε νά κυριεύση και μιά σιανία. Έπίσης ή κηπουρός Ζακελίνα Ρομπέν, όταν ή πατρίς της—το Σάντ—Άντρέ—πολιορκείτο από τους Άγγλους κι' έκινδύνευε νά παραδοθή, επειδή είχαν έξαντληθή τὰ τρόφιμα, κατόρθωσε με μιά βάρκα τη νύχτα νά έφοδιάση την πολιορκουμένη πόλη, με κανόνιο της ζωής της, και ν' άποσβήση έτσι την παράδοσή.

Μά η εποχή κατά την οποία, η γυναίκες του λαού στάθηκαν ήρωες ήταν ή περίοδος της Γαλλικής Έπαναστάσεως και του Μεγάλου Ναπολέοντος. Κατά τα ήρωικά αυτά γιά τη Γαλλία χρόνια χιλιάδες γυναικών είχαν καταταχθεί ως έθελοντάι στο στρατό.

Η ΖΑΚΕΛΙΝΑ ΡΟΜΠΕΝ

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

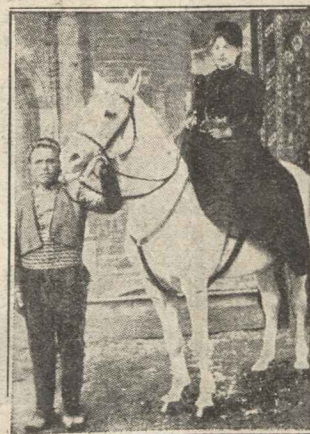
Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΛΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΤΗΣ ΣΑΒΩΝ. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

νη της στις πυριτιδαποθήκες του φρουρίου της και τὸ άνατίναξε στον αέρα!

Περιήρημη επίσης εινε ή αυτοθυσία και ή ανδρεία των γυναικών της Σιέννας κατά την εποχή που ή πόλις τους έπολιορκείτο από τὰ στρατεύματα του Σάλ-Κέν. Όταν ο άρχηγός της φρουράς της πόλεως έκάλεσε τους κατοίκους της νά βοηθήσουν τους στρατιώτες του στην άνέγερση άμυνικών έργων έδω με κατάρληξη του σαράντα όραις, κυρίες της άριστοκρατίας της Σιέννας που έπαιρθησαν νά συμμετάσχουν νά αυτή τη σκληρή εργασία κουβαλώντας καλάθια γεμάτα χύμα. Μά δεν περιορίστηκαν μόνο σ' αυτό σ' αυτό ή πραγματικά ευγενείς άντεχε κυρίες: συγκεντρώοντας γύρω τους και όλες σχεδόν τις άλλες γυναίκες της πόλεως κατήρτισαν ένα στρατεύμα από τρεις χιλιάδες γυναίκες, χωρισμένο σε

Η σύζυγος του Γάλλου προέδρου, στο Σάβας της Αμερικής. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η σύζυγος του Γάλλου προέδρου, στο Σάβας της Αμερικής. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η σύζυγος του Γάλλου προέδρου, στο Σάβας της Αμερικής. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η σύζυγος του Γάλλου προέδρου, στο Σάβας της Αμερικής. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η σύζυγος του Γάλλου προέδρου, στο Σάβας της Αμερικής. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η σύζυγος του Γάλλου προέδρου, στο Σάβας της Αμερικής. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η σύζυγος του Γάλλου προέδρου, στο Σάβας της Αμερικής. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η σύζυγος του Γάλλου προέδρου, στο Σάβας της Αμερικής. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η σύζυγος του Γάλλου προέδρου, στο Σάβας της Αμερικής. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η σύζυγος του Γάλλου προέδρου, στο Σάβας της Αμερικής. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η σύζυγος του Γάλλου προέδρου, στο Σάβας της Αμερικής. Κατά τον 17ον αιώνα, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας των Παρισίων, έφθασε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα, τὰ όποια έφταναν ή ίδια με μεγάλες βάρκες άνηφορώντας τις πολιορκητές. Χάρις σ' αυτό όνομα έθηκε και «Προστάτις των Παρισίων».

Η Έθνοσωνέλευση της Έπαναστάσεως στη συνεδρίασή της της 26 Ιουνίου 1793, παρεχώρησε έτήσια σύνταξη τριακοσίων λιβρών σ' ένα ύπαξιωματικό, ο όποιος εινε φανή «άξιος της πατρίδας». Ο ύπαξιωματικός αυτός ήταν μιά γυναίκα, ή Αικατερίνη Ποσελά, ή οποία είχε καταταχθεί ως έθελοντής στο στρατό!

Στην τρομερή μάχη του Άλλογκι που έδόθη στις 13 Αυγούστου 1793, ή Αλεξανδρίνα Μπαρρό, γ ρ ε ν α δ ι ε ρ ος σ'ότ 20 τάγμα του Τάρν, πολεμούσε τοποθετημένη μεταξύ του άδελφού της και του πατέρα της. Σε λίγο οι δύο άνδρες έπεσαν κάτω νεκροί. Η Αλεξανδρίνα γιά νά τους εκδικηθή, άφου έξαντλησε και τὸ τελευταίο της φυσίγγι, άρχισε νά πολεμεί χτυπώντας τους έχθρους με τον ύποκόπανο του όπλου της και έκανε κομμάτια τὰ κεφάλια πολλών Ισπανών που άπεπειράθησαν γιά την αιχμαλωτίσουν. Δεν έγκατέλειψε δέ τὸ πεδίο της μάχης, μέχρις ότου ή νίκη έστειψε τὰ όπλα των Γάλλων.

Μά άλλη ήρωας, ή Τερέζα Φιγκέ, στην πολιορκία της Τουλόνης, εκτός από μιά σφαίρα στο στήθος, έλαβε και πέντε σπαθιές στο κεφάλι. Επίσης τὸ όνομα της Ντεκού-Λαμπερν έγινε περιφημο κατά την εποχή του Μεγάλου Ναπολέοντος. Η γυναίκα αυτή είχε καταταχθή ως έθελοντής-ούσος και είχε προβιβασθή σε έπιλοχία. Στη μάχη της Φοντλάνδης πάλι τραυματίστηκε σοβαρά, μά επιδόνοντας μόνη της τὸ τραύμα της, καβάλλησε τάλόγό της και όρμώντας μέσ' στο κέντρο της μάχης, συνέλαβε έξη Πρώσους αιχμαλώτους. Στο Βατερλό τέλος τραυματίστηκε σοβαρά στο ένα της πόδι, τὸ όποιο και της τὸ άπέκοψαν. Άκόμα πιο ρομαντική εινε ή ιστορία της Βιργίνιας Σεσκιέρ. Αυτή είχε άντικαταστήσει τον άδελφό της στο στρατό, ο όποιος είχε λιποταχθήσει χωρίς κανέναν ν' άντιληφθή την πλαστοπροσώπια αυτή, χωρίς δέ στην ανδρεία της είχε προαχθή σε λοχία. Στά 1808 ο «Λοχίας» Σεσκιέρ πολεμούσε στην Πορτογαλία, υπό τās διαταγές του στρατάρχη Ζυνό. Σε μιά μάχη ο συνταγματάρχης τραυματίστηκε σοβαρά. Μόλις τὸ έμαθε αυτό ο θηλυκός λοχίας, έτρεξε και τὸν βρήκε σοριασμένο άνάμεσα σ' ένα σωρό από πτώματα. Εκείνη τη στιγμή περνούσαν από κεί δύο άγγλοι άξιωματικοί έφιπποι. Άμέσως ο λοχίας σκέφτηκε νά τους χτυπήσει γιά νά πάρει τ' άλόγά τους. Και πράγματι κατόρθωσε νά σκοτώση τον ένα και νά τραυματίσει τον άλλο, μά κι' ή ίδια πληγώθηκε σοβαρά από μιά σφαίρα. Όσοσο συγκράτησε τον πόνο της και άρχισε νά καταβάλλη άπεγνωσμένες προσπάθειες γιά νά τοποθετήση τον πληγωμένο συνταγματάρχη της σ' ένα από τὰ άλογα. Μά ή δύναμεις της είχαν έξαντληθεί πιά και δεν τὸ κατόρθωσε. Εύτυχώς εκείνη τη στιγμή μερικοί σύντροφοί της προσέτρεξαν και μετέφεραν και αυτή και τον συνταγματάρχη σ' ένα πρόχειρο νοσοκομείο. Εκεί, όταν ο γιατρός θέλησε νά έπιδόση τη πληγή του θηλυκού λοχία βρέθηκε πρό έπιμόνου άρρώστιας του. Ο γιατρός όμως έπέμεινε και στο τέλος άνοίγοντας διά της βίας σχεδόν τὸ άμπέχνο του λοχία, άντίκρουσε μπροστά του ένα γυναικείο στήθος και έτσι άποκαλύφθηκε, ότι ο ήρωικός εκείνος λοχίας ήταν γυναίκα!...

Στην έκστρατεία πάλι της Ρωσίας και στην τρομερή ύποχώρηση που έπακολούθησε, οι γυναίκες έπέδειξαν ένα άπάνταστο θάρρος. Κάποιοι γάλλοι άξιωματικοί γράφει σχετικώς στα άπομνημονεύματά τους: «Τις έβλεπα νά ύποφέρουν μ' ένα θάρρος άειοπαθήματο τους κόπους και τις στερήσεις στις όποιες ύπεβάλλοντο. Μερικές απ' αυτές έκαναν όσους άνδρες λιποψυχούσαν νά ντρέπονται γιά τον έαυτό τους!...

Κατά τὸ Γαλλογερμανικό πόλεμο τὸ 1870 στην πολιορκία του Σατοντέν από τους Γερμανούς μιά Γαλλία, ή δεσποινίς Λαυρεντία Πρωστ, με κίνδυνο

της ζωής της, πήγαινε πολεμοφόδια στους στρατιώτες των πιο προχωρημένων χαρακωμάτων.

Στά Βοσγία πάλι μιά γυναίκα έτέθη έπι κεφαλής ενός σμήματος έλευθεροσκοπευτών και πολεμούσε με άνδρεία κατά των Γερμανών.

Στο Στρασβούργο επίσης κατά τη διάρκεια του βομβαρδισμού στήθος των Γερμανών ήταν τὸ τηλεγραφείο. Εκεί, παρέμεινε ή δε Βέιχ ή οποία παρ' όλη τη βοήθεια των όβιδων, έσκόλοτο νά πάση τηλεγραφήματα, άνηφορώντας τὸ θάνατο!

Άπειρος εινε σέση ή ήρωίδες ή όποιες με

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Μ. ΠΡΟΒΕΝΣ

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΑΙΖΟΝ...

[Στην κοσμική λουτρόπολη Αΐξ, άρχες του φθινοπώρου. Είναι η εποχή κατά την οποία διαλύονται ή παύεις των κοσμικών παραθερισμάτων. Τέσσερες το απόγευμα. Στην έπαυλη των ανθέων, άνάμεσα στα λουλούδια που άρχίζουν να μαραίνονται, περιφέρονται άραιοι διαβάτες. Μία έλαφρά όμίχλη σκεπάζει τις κορυφές των δέντρων. Άν ντ' Άβιλά. Νέα εί-οιστριών έτών, ώ-ραιότητα, με μαλλιά και μάτια μαύρα και με χείλη πορφυρά, γεμάτα ζωή... Κυρία ντ' Άβιλά. Η μητέρα της. Πενήντα έπτά έτών. Τύπος νεοπλούτου σοβαρός ήλικιωμένης κυρίας. Μάρκος ντ' Σαϊγύ. Τριάντα έτών. Τρομερά κομψός, σπόρτμαν, με ύψος πραγματικού άριστοκράτου].

ΛΥΝ. (ρίχνοντας ένα βλέμμα στους άραιοις όμίλους των πε-ριπατητών).— Αυτή τη φορά ή σαιζόν τελειώνει για καλά !... Ένας χρόνος επιπλέον από ένεργητικό μας !...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Στο π α θ η τ ι κ ό μας, δέ λές καλ-λίτερα !... "Όστερ' από τρία ταξείδια, σε τρεις από τί; άριστο-κρατικούς λουτροπόλεις, γυρίζουμε χωρίς νάχουμε καταφέρει τίποτα...

ΛΥΝ.— Δέν φταίω έγώ γι' αυτό, υποθέτω... Έκαμα ό,τι μπό-ρεσα για νά τσακώσω τόν ανεργικό γαμπρό με τά έκατομύρια...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Άμ' έγώ !... Λίγο κοπίσα κι' έγώ !...

ΛΥΝ.— Ω, έσύ... κοπίσες... περισσότερο του δένοντος. Πολλές φορές έτυχε να ρίξω τάχιστρο για καλά... Τό φράξι άρχισε να δια-κάνη... Έξαρνα παρουσιαζόσουν, από τόν πολύ σου ζήλο ξεσκεπάζες τά άγίστρια καί... κρόν ! πάει, πέ-ταξε τό φράξι !...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Ναί, ναί, βρίζε την μη-τέρα σου, όστερ' από τόσες θυσίες...

ΛΥΝ.— "Ας τά αυτά, καλλίτερα, μαμά... Μή-πως δέ σου άρέσει και σένα ή ζωή που περνάμε... Όποσδήποτε, με τό σύστημα που έννοεις νάκολου-θής, σου πρόλέγω πώς δέν θά φθάσωμε ποτέ σε ά-ποτέλεσμα... Είσαι πολύ περήφανη, κοιτάξεις πολύ ψηλά... Αυτή τη σαιζόν, παραδείγματος χάριν, καί μπορούσε να γίνει... Υπήρχαν μερικά κατάλληλα πρόσωπα... Κι' ίσως θά καθόρθωνα νά μπλέξω κανένα, άν δέν μ' έβανξε νά χάσω όλο τόν καιρό μου με τόν γέρο μεγάλο δοκίμ. Είδες πώς μās άφησε στά χρόνια τού λουτρού ! Δέν μπορώ νά έννοήσω, καθιμένη μαμά, πώς μπορούσε νά πιστεύσει, ότι πραγματικά...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Φαινόταν πολύ έρωτευ-μένος, όστόσο...

ΛΥΝ.— Ναί, έρωτευμένος για μία έννοση... εές άριστορας χειρός, μοργανατική... Μά για γάμο, επί-σημο με στέφανα και με παπάδες, ούτε ιδέα έβαλε ποτέ στο μυαλό του...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Έστω, τό παραδέχομαι, στο ζήτημα αυτό ήπατήθη. Με την γκρίνια δέν κερ-δίζουμε τίποτα. Χρειάζεται κάποιος λύσις, και γρή-γορα ! Είδες τό ταμείο μας σήμερα τό πρωί...

ΛΥΝ.— Βεβαίως... Μας μένουν ακόμη είκοσι χι-λιάδες φράγκα... Δηλαδή όχτω μήνες μόνο για νά περμιόνομε... Έάν έως τότε δέν γίνει τίποτε, δέν ξε-ρω τί θά κάνω... Γιατί τί φτώχεια, πάντως, καί την άδύλότητα, δέ θά μπορούσα νά τις ύποστώ...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Όταν δώμε ότι από παντού είνε άπελπισία... μπορεί νά καταφύγομε σε καμιά τρί-τη λύσι...

ΛΥΝ.— "Α, όχι, σε παρακαλώ... Άλλη λύσις δέν ύπάρχει για μένα... "Α ! νά ό κ. ντ' Σαϊγύ... Σās χαιρετά... Έλαβες καμιά πληροφορία γι' αυτόν !...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Όχι. Ρώτησα δυό-τρία πρόσωπα, κα-νείς όμως δέν ξέρει τίποτε θετικό... Η γνώμες είνε χωρισμένες...

ΛΥΝ.— Είνε χωρισμένες... Θά τόν προτιμούσα, μα τόν Θεό, από τούς άπομάχους σου...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ. (με άσθηρότητα).— Δέν πιστεύω νά φήσες τόν έαυτό σου νά μπλεχθί σε αίσθηματία...

ΛΥΝ.— Μά πού ξέρει κανείς... Μπορεί νάκούγεται καλά, αυτός ό κ. ντ' Σαϊγύ...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Κοίταξε, τέλος πάντων... Λοκίμασε... Άν καί τώρα, στο τέλος της περιόδου... Έχετε μιλήσει διόλου ως τά τώρα !...

ΛΥΝ.— Δυό-τρεις φορές... Κοινοτυλίες... Προσθής χορήφαμε λιγάκι... Νά τον, τώρα έρχεται πρός τά έδώ... "Αφσε με, και έξέρω γώ... Φρόντισε νά μās άφήσεις λίγο μόνους...

(Ο κ. ντ' Σαϊγύ προχωρεί με τό καπέλλο στο χέρι, και ύπο-κλίνεται βαθύτατα μπρος στις κυρίες).

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ. (μετά την άνταλλαγή των τυπικών φιλο-φρονησεων).— Στην αίθουσα τού παιχνιδιού, εξακολουθεί ακόμη ό μπακαράς !...

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Βεβαίωτα κυρία μου... Είνε τό μόνο πράγμα

που διαρκεί και μετά τό τέλος της σαιζόν...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Έχω ξέρετε μεγάλη διάθεση νά αγω-κινθύνωσω μερικά ναπολέονια... Επιτρέπετε, κ. ντ' Σαϊγύ, νά σās έμπιστευθώ την κόρη μου ;...

ΛΥΝ.— Μά μαμά...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Ω ! για τρία λεπτά μόνον... Έως ό-του χάσω καμιά πεντακοσαριά φράγκα !...

ΛΥΝ. (άπό μέσα της. Άρχισε πάλι τις γκάφες ! Κι' άρτα-τας τόν κ. ντ' Σαϊγύ, μετά την αναχώρηση της μητέρας της).— Γιατί χαμογελάτε ;...

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Μά... με μία λέξη που είνε ή μητέρα σας... ΛΥΝ. (άνήσυχη).— Ποιά λέξη ; Τά πεντακόσια φράγκα !...

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Όχι... Τό ένεργητικό όημα «έμπιστεύμα»... ΛΥΝ. (χαμογελώντας).— Γιατί ; Μήπως δέν είνε πιστός φίλος...

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Τι νά σās πώ... Υπάρχει μία παροιμία που λέγει ότι ή τιμότητα τού φίλου έξαρτάται από την αξία τού θε-σανρού που τού έχουν έμπιστευθί...

ΛΥΝ.— Δυσβολή ! Έχετε λίγο ελαστικές ιδέες για την ήθική ! ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Δέ νομίζετε, έντοινους, ότι σε μία ώμηση γυναικα, είνε ήθικότερο νά όμολογήσει κανείς τόν πειρασμό από τόν όποιον καταλαμβάνεται, παρά νά τόν άποσιώπησι !...

ΛΥΝ. (γελώντας).— Σās άρέσουν ή παραδοξολογίες, βλέπω... ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Τό νά γονιτευθί κανείς από την γάμη και όμορφα μās κοπέλλα, και νά τις τό όμολογήσει, τό λέτε σεις αυτό «παραδοξολογία»...

ΛΥΝ. (για νάλλάξη δήθεν κουβέντα).— Είστε πρό καιρού έδώ !...

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Πρό δέκα ήμερών περίπου έ-λαβα την τιμή νά σās παρουσιασθώ από τόν άδει-φικό μου φίλο Μαρκελλέν' ελγα φθάσει την προ-ηγούμενη. Έσεις είνε έδώ από την άρχή της πε-ριόδου ;...

ΛΥΝ.— Σχεδόν. Η μαμά κι' έγώ, τρελαινώμε-στε για τό Αΐξ, και καθώς βλέπετε μένομε μετωπί-των τελευταίων.

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Θά επιστρέψετε στο Παρί ; ΛΥΝ.— Όχι. Προηγούμενος, θα πάμε για λίγον καιρό στην Τουαίνη, για τό κυνήγι, σ' έναν πύργο που άγόρασε πέρισυ ή μητέρα μου.

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Γνωρίζω θαυμάσια τά μέρη α-τά. Σε ποιά τοποθεσία άκριβώς βρίσκεται ό πύργος σας ;...

ΛΥΝ. (στενοχωρημένη).— Μά... σε μικρή από-σταση από τό Τουρ... πρός τό Βαλανσά... (Ζωηρά). Τρελαινώμεται για την έξοχική ζωή, με τάλογα, τά κυνήγια, τά σπό !... Δέν συμφωνείτε και σεις !...

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Άπολύτως, δεσποινίς, κοιτά-τον μάλλον καθ' όσον είμαι άναγκασμένος νά περ-νώ πολλούς μήνες τόν χρόνο στα χτήματα μου.

ΛΥΝ. (με περιέργεια).— Και είνε έκτεταμέ-να χτήματα σας ;

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Μία όλόκληρη περιοχή !... Τι νά γίνει όμως... Είμαι άναγκασμένος, βλέπετε, νά διευθύνω μόνος μου την περιουσία μου, γιατί είμαι μοναχογυιός... Έχω όμως κι' έγώ ένα πάθος : τή θάλασσα ! Κι' έντυχώς που έχω μία δική μου θα-λαμηνή...

ΛΥΝ.— Κι' έμένα μ' άρέσει πολύ ή θάλασσα. Στη Βραζιλία, ταξείδενα συχνά με την θαλαμηνή ενός θείου μου.

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Είστε Βραζιλιανή ; ΛΥΝ.— Ναί. Δέν τό ξέρετε αυτό ; Ό πατέρας μου, τόν ό-ποιον έχασα πρό όλίγων έτών, έκέρδισε όλη την περιουσία του από τά άδαμαντορυχεία... Δέν έτυχε νά σās τό ποιν αυτό !...

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Όχι.

ΛΥΝ.— Περιέργω... Γίνεται τέτοιο κουτσομπολιό στις λουτρο-πόλεις... Πώς δέν έτυχε νά σās πη τίποτα ό φίλος σας Μαρκελλέν...

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Μά, δέν είχε πολύ καιρό κι' αυτό έδώ... Μόλις πρόφθασα νά τόν δω, δυό-τρεις φορές...

ΛΥΝ.— Γιατί, μόλις σās έούστησε, δέν ήδεται νά κουβεντιά-σουμε φιλικά, όπως σήμερα ;

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Κι' ό μέγας δούξ ; ΛΥΝ.— Πώς ! Ό μέγας δούξ ;

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Με συγχωρείτε, αλλά... σεις πρώτη άναγέ-ρατε τό κουτσομπολιό που γίνεται στις λουτροπόλεις. (Χαμο-γελώντας). Έ, τό μεγαλύτερο κουτσομπολιό ήνόταν, σάν έφθασε έδώ, για τούς προσεχείς γάμους σας με την Αύτου "Υψηλότητα.

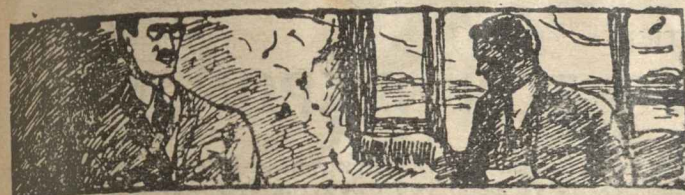
ΛΥΝ. (κολακευμένη).— Ω ! Τά παραλέτε... Μία άπλή γνω-μία. Κι' άλλος : τρε πρέπει νά ξέρετε, ότι έγώ είμαι από κανείς που δέν παραδέχονται τόν γάμο χωρίς έρωτα...

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Έν τοιαύτη περιπτώσει, δέν έπρεπε νά δια-κόψετε τις προηγούμενες... παραδοξολογίες μου !

ΛΥΝ.— Γιατί ;... Θά μού μιλούσατε για έρωτα, μήπως ; Ό Θεέ μου, είνε τόσο εύκολο νά τόν περιγράψω κανείς, και τόσο δύ-

Προχώρησε με τό καπέλλο στο χέρι...

ΠΑΡΙΖΙΑΝΕΣ...ΠΟΛΙΣΜΕΝ

Και ή Γαλλία θά άποκτήσει πολύ γρήγορα σύμφωνα με τό πα-ρόν της 'Αγγλίας και της 'Αμερικής γυναίκες άστυνομικούς. Τό δημοτικό συμβούλιο τού Παρισιού πήρε τώρα τελευταία σχετική απόφαση, τό παραδείγμα του δέ φαίνεται ότι θά μιμη-θούν και άλλες γαλλικές πόλεις. Έννοείται ότι ή γυναίκες άστυ-νομικοί δέν θά αναλάβουν ούτε την φύλαξη των πόλεων ούτε την επιδίωξη των κακοποιών στοιχείων.

Αλλοστата θά επιβλέπουν τούς δημοσίους κήπους, τις σάλες των κινηματογράφων, τούς σταθμούς και γενικώς όλα τά μέρη εκείνα εις τά όποια είνε απαραίτητο νά προσέχουν την νεότητα, καίτε δέ και νά της παρέχουν υπεράσπιση.

Φυσικά, όσο σοβαρή και άν είνε ή ύπερβολή αυτή που θά προ-σφέρουν ή γυναίκες πόλισμεν οι Παριζιάνοι άρχισαν νά τις πέρνουν στ' άσπια και τραγονόδια έβρίγχαν γι' αυτές και νούμερα ένναν στις επιδημίες.

Ας σημειωθεί τώρα ότι ή γυναίκες πόλισμεν θά φορούνε ταγιέρ άπό μία μάλλινη ύφανση τού χειμώνα και από μπλέ λινό τό κα-λοκαίρι, χωρίς κανένα ιδιαίτερο φανερό σημείο, έκτός από ένα στήμα που θά κρυβεται κάτω από τό ρεβέρ της ζακέτας και θά δείχεται μόνο έν όρα άνάγκης.

σολο νά τόν άποδεικνύη !...

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Με άλλα λόγια, εάν άπεπειρώμην νά σās... τόν παραγγέλλω, δέν θά με πιστεύατε ;...

ΛΥΝ.— Πάως ξέρετε... ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ. (σοβαρά, κυνάζοντας την βαθιά).— Τι κρίμα... ΛΥΝ.— Τι είνε κρίμα ;

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Τό ότι τά τρελλά όνειρα δέν πραγματοποι-ούνται ποτέ... (Με τόνο φωνής άλλαγμένο). Δέν ξέρω, δεσποι-νίς, εάν ή περυσιάσει θά σās κάνουν νά με συγχωρήσετε ποτέ... όστερ' από όσα θά σās πώ... Άφού όμως ζήτετε άποδείξεις, ά-φήστε με νά σās κάμω δυό όμολογίες. Η δεύτερη θά σās πείσει ότι την ελικορίνα της πρώτης...

ΛΥΝ. (φιλάρεσκα).— Αορίστε άπ' τη δεύτερη... ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ. Είνε ή πιο έπιμονή... Και πρέπει νά μ' έχετε πάλι γονιτευθί, για νά σās την κάμω... Δέν θέλω νά φερθώ ά-ρεπτα σε σās... Λοιπόν... (Αποφασιστικά). Άπ' ό,τι φαίνομαι και είμαι, κι' άπ' ό,τι σās είπα... δέν είμαι τίποτα !...

ΛΥΝ. (κατάκλητη).— Πώς ! ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Ονομάζομαι Μαρινέ και όχι Ντ' Σαϊγύ. Δέν ήθε διατυχός, ούτε χτήματα, ούτε θαλαμηνή, ούτε περιουσία : είμαι φτωχός, πάλμτωχος, με μόνη περιουσία μερικά χιλιάδικα, τά όποια ξοδεύω δέ όσο τό δυνατόν περισσότερη οικονομία στις ά-ποικιακές λουτροπόλεις, όπου ύπάρχει πιθανότητα νά πέσι στα χέρια μου καμιά άφελής πολύφρονη ύψη... Αυτή είνε ή δευ-τέρα μου όμολογία... Και ή πρώτη είνε ότι... σās αγαπώ !... Ότι σās αγαπώ πολύ βαθιά άπ' την πρώτη στιγμή που σās είδα, για τήν ή δύναμη νά σās κάνω τέτοια όμολογία... Είνε ή πρώτη φορά !... που κάνω μία καλή πράξη, ώστε συγχωρήσετε με.

ΛΥΝ. (συλλογισμένη).— Έχετε δίκιο... Τι κρίμα !...

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Πού ύπάρχει τώρα τόση άπόσταση μεταξύ μας ;

ΛΥΝ.— Όχι... Πού είμαστε τόσο κοντά... Γιατί, αλλοίμονο ! πίν κι' εσάς, ούτε κι' έγώ έχω πύργους, άλογα, καβάκια κι' άδα-μαντορυχεία. Στά ίδια μέρη που κυνηγάτε σεις τις μεγάλες προί-κες, κυνηγώ κι' έγώ τόν πλούσιο γαμπρό... Η όμολογία μου βλέ-πετε πόσο μοιάζει με τή δική σας... Τόν τελευταίο αυτόν καιρό, σās παρατηρούσα και είχα έννοήσει ότι δέν είνε βαδύπλουτος, δυνατός μου ότι θά είχατε μία μετρία περιουσία... Κι' ήταν ή πρώτη φορά που άπεφάσισα νάφθω τούς διακατομυριούχους τούς και τούς πρίγκιπες, για μία ζωή ταπεινότερη, γεμάτη ά-ντι... Η δυό άδελφίτες μās όμως δέν μπορούν νά έννοήσουν...

ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Τι άδίκη που είνε ή ζωή... Ένώ αγαπιόμα-στε, διακάνετε και οι δύο τούς ήλιθιότερους γάμους... Και θά περσιόνομε, μοιραία, για πάντα... (Μικρή αίσθη).

ΛΥΝ. (δίνοντας τον τό χέρι. Με συγκίνηση).— Άντίο... ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Ίσως «φρεβουάρ» μόνον... Θά πάτε πρός τή Νίκαια, κατά τόν χειμώνα ;

ΛΥΝ.— Ναί, Σεις ; ΝΤΕ ΣΑΪΓΥ.— Κι' έγώ. Μπορώ νά λείπω... Θά άλληλοϋπώ συγχρόνως όμως στις «επιχειρήσεις» μās...

ΛΥΝ. (πιο ένθουσα).— Σύμφωνοι ! Η «διπλή άντάνη» !... (Ο Σαϊγύ φεύγει).

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ. (καταφθάνουσα).— Έ, λοιπόν ; Ό ντ' Σαϊγύ, πώς σού φαίνεται ; Τσιμλάει ;

ΛΥΝ.— Αυτός ;... Ά, φτωχιά μου μαμά : είνε... συνάδελφος !...

Μισέλ Προβένς

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΑ ΚΟΛΠΑ

ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΜΕ ΠΙΣΤΟΛΙΣ

Στό Κακούργικοδικείο της Βιέννης δικάζονταν κάποτε ένας Βιεν-νέζος κατηγορούμενος ότι είχε σκοτώσει στο δρόμο, ένα διαβάτη. Ό κατηγορούμενος άν και προσεπάθησε ν' άποδείξη τό «άλλοθι» δέν τό κατώρθωσε, γιατί πραγματικώς τή βραδιά τού φόνου είχε γνωίσει πολύ άργά στο σπίτι του. Όλη ή κατηγορία είχε σφρη-χθεί στην κατάθεση τού σκοπού χωροφύλακος που ισχυριζόταν ότι κατά την ώρα τού φόνου βρισκόταν εκεί κοντά κι' από την λάμψη τού πιστολιού, ...διέκρινε τόν φονιά, ό όποιος ήταν πράγματι ό κα-τηγορούμενος.

Έτσι, έπειδή και τό παρελθόν τού κατηγορουμένου δέν ήταν και τόσο λευκό, γι' αυτό οι δικασταί κι' οι έννοχοι είχαν σχηματί-σει την άκλόνητη πεποίθηση πως πραγματικά ό κατηγορούμενος είχε διαπράξει τό φόνο.

Άλλά ελογιάζαν χωρίς τόν ξενοδόχο. Ό κατηγορούμενος είχε αναθέσει την υπεράσπιση του στον διάσημο τότε δικηγόρο της Βιέννης βαρών φόν Ντίσλερ. Ό δικηγόρος αυτός, που έννοούσε πάντοτε νά ύποστηρίξη τούς πελάτες του με άκαταμύχτητα επιχει-ρήματα, δέν άργησε νάβρη τό κόλπο με τό όποιο θά κατώρθωνε να σώσι τόν άτυχή πελάτη του από την βαρύνουσα καταδίκη που τόν περιέμενε.

Σκέφτηκε λοιπόν πρώτα-πρώτα νά παρατείνη με κάθε τρόπο τη δίκη ως τό βαθύ, όποτε και θ' άρχιζε την άγόρευση του. Συ-νενηγόθησε άκολούθως με τόν ηλεκτρολόγο τού δικαστικού μεγα-ρόν, όπως σ' ένα ώρισμένο σημείο της άγορεύσεως τού κλεισίει τόν γενικό διακόπτη, έτσι ώστε νά βρεθί έξωρα ή αίθουσα των συνεδριάσεων σε βαθύ σκοτάδι.

Πράγματι χωρίς στάς ενεργείας του ή δίκη συνεζήθη ως τό βαθύ. Κατά τις δέκα δέ την νύχτα άρχισε ν' άγορεύη ό συνήγορος τού κατηγορουμένου βαρών φόν Ντίσλερ, ό όποιος ύπεστήριξε διά μακρών στην άρχή ότι δέν έπρεπε τό δικαστήριο νά πεισθί ή άλλως στην κατάθεση ενός και μόνον μάρτυρος, τού χωροφύλακος, για νά προσφυλάξω τόν πελάτη του.

Έξωρα στο σημείο αυτό τά φώτα της αίθουσής τού Κακούρ-γοδικείου έσβησαν και βαθύ σκοτάδι άπλώθηκε γύρω. Ταυτοχρόνως ό δικηγόρος φόν Ντίσλερ βγάει τό πιστόλι του, πυροβολεί ψηλά κι' άμέσως τό ξαναβάζει στην τσέπη του. Πάν ενάκολοι είναι πα-νικός μέσα στην αίθουσα τού δικαστηρίου, τά φώτα ξανάναψαν. Ο Πρόεδρος εξαγορεύμένος διατάσσει τότε τούς χωροφύλακες νά έρευ-νήσουν ποιος είχε πυροβολήσει.

Τότε ό βαρώνος φόν Ντίσλερ, χωρίς νά γίωσι καθόλου την ψυχραιμία του, πλησιάζει στην έδρα και παραδίδοντας τό έσπτο ά-κόμη πιστόλι του στον Πρόεδρο, τού είπει :

— Όρίστε, κ. Πρόεδρε. Έγώ επιφυλάσσομαι ! Άπαρά όμως πώς τόσο άνθρωποι έδώ μέσα κι' από τόση κοντινή άπόσταση δέν μπο-ρέσατε νά με δήτε. Κατόπιν αυτού, πώς θέλετε λοιπόν νά πιστέ-ψουμε στην όμολογία τού σκοπού χωροφύλακος, ό όποιος ισχυρίσε-ται ότι άνεγνώρισε τόν πελάτη μου από τη λάμψη τού πυροβολή-σμου κι' έξ' άποστάσεως μάλιστα δεκαπεντε μέτρων.

Υστερα από τό άκαταμύχτη αυτό επιχείρημα τού βαρώνου φόν Ντίσλερ τό δικαστήριο έκήρυξε πωμψηφεί άδών τόν πελάτη του.

ΠΙΚ - ΝΙΚ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΙΑΤΡΩΝ

— Όστε, γιατρέ, γράφετε στίχους ;...

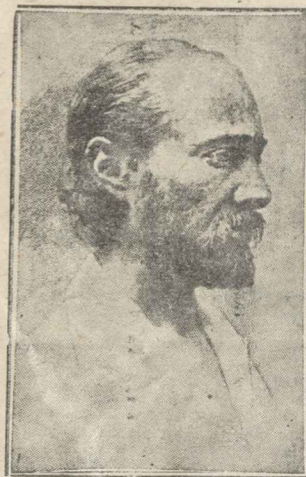
— Για νά σκοτώσω την ώρα μου, κυρία μου... —Νά σκοτώνετε την ώρα σας ; Δέν σās φτάνουν οι πελάται σας ;

— Γιατρέ, δέν μπορώ νά κλείσω μάτι όλη νύχτα... —"Α ! Α ! Γιατί δέν πιάνετε χαμομήλι ;

— Πώς ! Πάω να τρώω ταχτικά... —"Ε, τότε αυτό φταίει ! Νά τό κόψης !...

— Ό κ.Χ... έχει έναν γιατρό τόν όποιον πληρώνει με τή βίτζα. Προσθής, που ήταν αδιάθετος, τόν έκάλεσε. Ό γιατρός του, φυσικά, έσπευσε νά τόν επισκεφθί μόλις έλαβε την ειδοποίησή του. Τό άπόγευμα τόν ξαναεπισκέφθη. Την επομένη, πρωί-πρωί, νά σου πάλι ό γιατρός μπρος του. Ό κ.Χ... τότε, γυρίζει και τού λέει με τό γλυκύτερο μειδίαμα του :

— Πόσο καλός είσαι, γιατρέ... Χωρίς έσένα, δά... λημονούσα πως είμαι άρρωστος !...

Ο Σαβάζ Λαντόρ μετά την απελευθέρωσή του.

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΟΥ

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΘΙΒΕΤΙΑΝΩΝ

«Είς θάνατον!...» Με τὸ τουφέκι μπρὸς στὸ μέτωπο. Ἡ τρομερὴ ἐκπυρσοκρέτησις. Ἡ κρηφιστικὴ ρομφαία. Τὰ χτυπήματα τοῦ Πόμπο πὺν δὲν πετυχαίνουν. Ἐνὰ ἄλλο τρομερὸ μαρτύριο! Φρίκη καὶ ἀγωνία. Ἡ μυστηριώδης ἀπελευθέρωσις. Στὸ δρόμο γιὰ τὰς Ἰνδίας. Νέα βάρκα. Μὲ τὶς πέτρες ἐναντίον τῶν Θιβητιανῶν στρατιωτῶν. Ἡ σωτηρία κλπ.

Συνεχίζουμε σήμερα τὴν τόσο ἐνδιαφέροντα περιγραφὴν τῶν μαρτυριῶν τὰ ὅποια διέστησαν ὁ Ἄγγλος ἐξερευνητὴς Σαβάζ Λαντόρ καὶ οἱ δύο σύντροφοί του μετὰ τὴν σύλληψήν τους ἀπὸ τοὺς Θιβητιανούς, τῶν ὁποίων τὴν ἀπυγορευμένην χάραν ἠθέλησαν νὰ ξερευνήσουν.

Ἐνῶ βρισκόμουν στὴν κατάστασις αὐτὴ—γράφει ὁ Σαβάζ στὸ ἡμερολόγιό του—μὲ τὰ πόδια μου διάπλατα ἀνοιγμένα, τόσο ὥστε νὰ μὴν ἀνοίγουν περισσότερο, γεμάτος αἷματα τὰ ὅποια πασσάλου. Κατόπιν, τραβώντας τὸ σχοινί, τράβηξαν τὰ χέρια μου πίσω τόσο ὥστε χωρὶς ἄλλο θὰ πάθαιναν ἀπὸ ἐξάρθρωσι καὶ θάσσας ἂν δὲν ἦσαν ἐξαιρετικὰ εὐλύγιστοι. Ὅταν ἔφταναν στὸ μεγαλειότερο σημεῖο πὺν μπορούσαν νὰ τραβήξουν τὸ σχοινί, τὸ ἔδωσαν καὶ μ' ἄφρασαν ἐπὶ τεντωμένον στὸ κενό.

Τὸ μαρτύριό μου ἦταν φοιρτό. Τοιμερὸς ἀνὸνι μὲ βασάνει. Ἐντομεταξὺ ἔφεραν καὶ τὸν σύντροφό μου Μάνσιγκ καὶ τὸν ἔδωσαν ὅτι ἔναν ἄλλο πάσσαλο μὲ τὸν ἴδιον τρόπο μὲ μένα. Σὰ μὴ τοὺς ἔφτανε δὲ αὐτὸ, πέρασαν ἕνα σχοινί ἀπὸ τὸ λαμπὸ τοῦ Μάνσιγκ καὶ ἀπὸ τὸ δικό μου, τὸ τέντωσαν σφιχτά, ἐνώνοντας ἐπὶ τὰ δύο κεφάλια μας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε νὰ βρέχει δυνατά. Ἐπειδὴ δὲ εἴμαστε μισογυμνοὶ νοιώθαμε διαδοχικῶς πυρετὸ καὶ ἀνυπόφορα αἴτη. Σὲ λίγο ἔπεσε ἡ νύχτα καὶ μὲς ἄρσεν ἐκεῖ ὑπὸ τὴ φῶλας μερικῶν στρατιωτῶν καὶ σκύλων. Οἱ φῶρες περνοῦσαν μ' ἐξαιρετικὴ βραδύτητα. Σιγά-σιγά τὰ πόδια μου καὶ τὰ χέρια μου μοῦδιασαν καὶ δὲν ἐνοιόμην πιά κανένα πόνο. Μὰ ἐκεῖνο πὺν ἐνοιόμην ἦταν χειρότερο: νόμιζα πὺς εἶχα τὸ κεφάλι μου ζωντανὸ μέσα σ' ἕνα σῶμα νεκρὸ!

Ἐπιτέλους ἐξήμερωσε καὶ μὲς ἀνῆγγελλον ὅτι ἡ ἐκτέλεσις μὲ θὰ γινόταν τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ νὰ μὲς ὑποβάλλουν χωρὶς ἄλλο ἐν τῷ μεταξὺ σὲ καινούργια μαρτύρια. Τότε ὁ Πόμπο, συνοδεύμενος ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους, πλησίασε καὶ γιὰ νὰ διασχεδίσῃ ἄρως λειτομερὴ ἔφρανα σὲς ἀποσκευές μας, ἐκείνες πὺν δὲν τὶς εἶχαν ἀγγίξει ἀκόμα. Ἀνοῖξαν τὰ κουτιά τῶν ἐπιστημονικῶν μου ἐργαλείων, τὰ ὅποια κοιτοῦσαν μὲ περιέργεια καὶ φόβο. Χρῆσθηκα νὰ τοὺς ἐξηγήσω τὴ χρήση τοῦ καθενός, πράγμα ἐξαιρετικὰ δύσκολον, λαμβανόμενης ὑπ' ὄψιν τῆς ἀμειψίας τῶν καὶ τῆς ἀγνοίας πὺν εἶχα τὴν γλώσσῃ μου. Μετὰ τὰ διάφορα θερμομέτρα, ἔφεραν ἀπὸ τὶς ἀποσκευές μου μὴ σειρά ἀπὸ κουτιά φωτογραφικῶν πλακῶν, τὰ ὅποια τὰ ἀνοῖξαν ὅλα. Ὅλες οἱ πολιτικὲς φωτογραφίες πὺν εἶχα πάρε καταστράφησαν στὴ στιγμὴ. Σκανδαλίστηκαν πὺν μὲ τὸ κουτὶ τῶν χρωμάτων μου. Μὰ ἐκεῖνο πὺν τοὺς τράβηξε ἐξαιρετικῶς τὴν προσοχὴν ἦταν ἕνα σημαντικό ποσὸ ἀπὸ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ νομίσματα τὸ ὅποιο ἦσαν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κουτιά μου. Ἐπικρατήσαμε τὴν ευκαιρίαν γιὰ νὰ χαρίσω σὺς ἄλλους 500 ρουπία (Ἰνδικὰ νομίσματα) καὶ παρὰ κάλεσα συγχρόνως τὸν Πόμπο νὰ δεχθῇ τὴν καρμπίνα μου, ἡ ὁποία τοῦ ἄρως ἐξαιρετικῶς. Μὰ τὰ δῶρα μου δὲν ἔφταναν δεκτά: οἱ λάμας—μοὺ εἶπαν—ἦσαν ἀρετὰ πλούσιοι, ἡ δὲ ὑψηλὴ θέσις τοῦ Πόμπο δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ φέρῃ ὅπλα. Ὅστόσο συγχρόνως ἀπὸ τὴν προσφορὰ μου καὶ ἦλθε καὶ μ' ευχαρίστησε ἰδιαίτερος.

Ὅστόσο οἱ λάμας δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ συμφωνήσουν ἐπὶ τῆς τύχης μου. Μερικοὶ ἐπέμεναν ἀκόμα νὰ μ' ἀποκεφαλίσουν, μὰ οἱ ἄλλοι μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Πόμπο, εἶχαν ἀποφασίσαι νὰ μὲς στελεῖουν μὲ συνοδείαν ὡς τὰ σύννορα καὶ νὰ μὲς ἀπελάσουν σὲς Ἰνδίας. Τέλος γιὰ νὰ συμφωνήσουν ἀποφάσισαν νὰ συμβολεῖν τοὺς χρησμούς. Ἀμέσως ἕνας λάμας ἦλθε νὰ ἐξετάσῃ τὰ χέρια μου. Μὰ μόλις τὰγγε ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ καταπληκτικὴ φωνή. Ὁ δὲ Πόμπο, μόλις εἶδε τὰ χτυλά μου, διέταξε νὰ μὲ λύσουν ἀμέσως καὶ νὰ διακρίνουν τὰ μαρτύριά μου. Εἶχα σωθῇ!

Ἀργότερα ἔμαθα σὲ τὴν ὁφείλα τὴ σωτηρία μου. Εἶχα τὰ χτυλά μου μακρότερα ἀπὸ τὸν ἄλλον ἀνθρώπων, οἱ δὲ Θιβητιανοὶ πιστεύουν πὺς εἶναι ἄνθρωποι πὺν εἶναι ἀνθρώποι πὺν εἶναι μακρὰ δάχτυλα, δὲ φέρνει κανένα ἀποτέλεσμα.

Ὁ Πόμπο διέταξε νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως ἐγὼ καὶ οἱ δύο σύντροφοί μου γιὰ τὰ σύννορα, συνοδεύμενοι ἀπὸ ἀρχετοῦς σὲς τιπτες.

Διασχίσουμε σὲ 5 μέρες 286 χιλιόμετρα. Ὑποφάραμε πὺν σ' αὐτὴ τὴν πορεία. Οἱ στρατιῶτες μὲς κακομεταχειρίζονταν καὶ μὲς ἔδιναν νὰ τρώμε κάθε δύο καὶ τρεῖς ἡμέρες, πράγμα πὺν μὲς ἐμπόδιζε νὰ συνέλθουμε. Ὅτι εἶχαμε μαζί μας μὲς τὸ εἶχαν πᾶν

σεβασμοῦ καὶ τρόμου σὰν ἕνα ὄν ὑπερφυσικόν. Ὅστόσο οἱ λάμας μὴ μπορώντας νὰ πετύχουν τὸ θάνατό μου, ἀπεφάσισαν νὰ συνεχίσουν τὰ μαρτύριά μου. Μ' ἄρσεν λοιπὸν καὶ μ' ἐστῆσαν ἔκθρη ἀπάνω σ' ἕνα δοκάρδι τεντώνοντας τὰ πόδια μου περισσότερο ἀπὸ πρὶν. Ἐπειτα τραβώντας τὰ χέρια μου ἀπὸ πίσω, προσέδωσαν σὲς χειροπέδες μου ἕνα σχοινί, τοῦ ὁποίου τὴν ἄλλην ἀκρὴν ἦσαν περσάν ἀπὸ μὴ τρύπα ἡ ὁποία βρισκόταν στὴν κορυφὴ ἑνὸς ψηλοῦ πασσάλου. Κατόπιν, τραβώντας τὸ σχοινί, τράβηξαν τὰ χέρια μου πίσω τόσο ὥστε χωρὶς ἄλλο θὰ πάθαιναν ἀπὸ ἐξάρθρωσι καὶ θάσσας ἂν δὲν ἦσαν ἐξαιρετικὰ εὐλύγιστοι. Ὅταν ἔφταναν στὸ μεγαλειότερο σημεῖο πὺν μπορούσαν νὰ τραβήξουν τὸ σχοινί, τὸ ἔδωσαν καὶ μ' ἄφρασαν ἐπὶ τεντωμένον στὸ κενό.

Τὸ μαρτύριό μου ἦταν φοιρτό. Τοιμερὸς ἀνὸνι μὲ βασάνει. Ἐντομεταξὺ ἔφεραν καὶ τὸν σύντροφό μου Μάνσιγκ καὶ τὸν ἔδωσαν ὅτι ἔναν ἄλλο πάσσαλο μὲ τὸν ἴδιον τρόπο μὲ μένα. Σὰ μὴ τοὺς ἔφτανε δὲ αὐτὸ, πέρασαν ἕνα σχοινί ἀπὸ τὸ λαμπὸ τοῦ Μάνσιγκ καὶ ἀπὸ τὸ δικό μου, τὸ τέντωσαν σφιχτά, ἐνώνοντας ἐπὶ τὰ δύο κεφάλια μας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε νὰ βρέχει δυνατά. Ἐπειδὴ δὲ εἴμαστε μισογυμνοὶ νοιώθαμε διαδοχικῶς πυρετὸ καὶ ἀνυπόφορα αἴτη. Σὲ λίγο ἔπεσε ἡ νύχτα καὶ μὲς ἄρσεν ἐκεῖ ὑπὸ τὴ φῶλας μερικῶν στρατιωτῶν καὶ σκύλων. Οἱ φῶρες περνοῦσαν μ' ἐξαιρετικὴ βραδύτητα. Σιγά-σιγά τὰ πόδια μου καὶ τὰ χέρια μου μοῦδιασαν καὶ δὲν ἐνοιόμην πιά κανένα πόνο. Μὰ ἐκεῖνο πὺν ἐνοιόμην ἦταν χειρότερο: νόμιζα πὺς εἶχα τὸ κεφάλι μου ζωντανὸ μέσα σ' ἕνα σῶμα νεκρὸ!

Ἐπιτέλους ἐξήμερωσε καὶ μὲς ἀνῆγγελλον ὅτι ἡ ἐκτέλεσις μὲ θὰ γινόταν τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ νὰ μὲς ὑποβάλλουν χωρὶς ἄλλο ἐν τῷ μεταξὺ σὲ καινούργια μαρτύρια. Τότε ὁ Πόμπο, συνοδεύμενος ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους, πλησίασε καὶ γιὰ νὰ διασχεδίσῃ ἄρως λειτομερὴ ἔφρανα σὲς ἀποσκευές μας, ἐκείνες πὺν δὲν τὶς εἶχαν ἀγγίξει ἀκόμα. Ἀνοῖξαν τὰ κουτιά τῶν ἐπιστημονικῶν μου ἐργαλείων, τὰ ὅποια κοιτοῦσαν μὲ περιέργεια καὶ φόβο. Χρῆσθηκα νὰ τοὺς ἐξηγήσω τὴ χρήση τοῦ καθενός, πράγμα ἐξαιρετικὰ δύσκολον, λαμβανόμενης ὑπ' ὄψιν τῆς ἀμειψίας τῶν καὶ τῆς ἀγνοίας πὺν εἶχα τὴν γλώσσῃ μου. Μετὰ τὰ διάφορα θερμομέτρα, ἔφεραν ἀπὸ τὶς ἀποσκευές μου μὴ σειρά ἀπὸ κουτιά φωτογραφικῶν πλακῶν, τὰ ὅποια τὰ ἀνοῖξαν ὅλα. Ὅλες οἱ πολιτικὲς φωτογραφίες πὺν εἶχα πάρε καταστράφησαν στὴ στιγμὴ. Σκανδαλίστηκαν πὺν μὲ τὸ κουτὶ τῶν χρωμάτων μου. Μὰ ἐκεῖνο πὺν τοὺς τράβηξε ἐξαιρετικῶς τὴν προσοχὴν ἦταν ἕνα σημαντικό ποσὸ ἀπὸ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ νομίσματα τὸ ὅποιο ἦσαν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κουτιά μου. Ἐπικρατήσαμε τὴν ευκαιρίαν γιὰ νὰ χαρίσω σὺς ἄλλους 500 ρουπία (Ἰνδικὰ νομίσματα) καὶ παρὰ κάλεσα συγχρόνως τὸν Πόμπο νὰ δεχθῇ τὴν καρμπίνα μου, ἡ ὁποία τοῦ ἄρως ἐξαιρετικῶς. Μὰ τὰ δῶρα μου δὲν ἔφταναν δεκτά: οἱ λάμας—μοὺ εἶπαν—ἦσαν ἀρετὰ πλούσιοι, ἡ δὲ ὑψηλὴ θέσις τοῦ Πόμπο δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ φέρῃ ὅπλα. Ὅστόσο συγχρόνως ἀπὸ τὴν προσφορὰ μου καὶ ἦλθε καὶ μ' ευχαρίστησε ἰδιαίτερος.

Προσηλωμένος ὁ Μάνσιγκ καὶ ἐγὼ, ἀπάνω στὸ ἴδιο δοκάρδι μὲ τὰ πόδια τεντωμένα, εἶχαμε δεθεῖ ἀπὸ τὰ χέρια σὲ δύο πασσάλους. Τὸ βάρος τοῦ σώματός μας καθίστα τὸ μαρτύριό μου ἀνυπόφορον.

Τὸ πλοῦσιον, ἡ δὲ ὑψηλὴ θέσις τοῦ Πόμπο δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ φέρῃ ὅπλα. Ὅστόσο συγχρόνως ἀπὸ τὴν προσφορὰ μου καὶ ἦλθε καὶ μ' ευχαρίστησε ἰδιαίτερος.

Ὅστόσο οἱ λάμας δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ συμφωνήσουν ἐπὶ τῆς τύχης μου. Μερικοὶ ἐπέμεναν ἀκόμα νὰ μ' ἀποκεφαλίσουν, μὰ οἱ ἄλλοι μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Πόμπο, εἶχαν ἀποφασίσαι νὰ μὲς στελεῖουν μὲ συνοδείαν ὡς τὰ σύννορα καὶ νὰ μὲς ἀπελάσουν σὲς Ἰνδίας. Τέλος γιὰ νὰ συμφωνήσουν ἀποφάσισαν νὰ συμβολεῖν τοὺς χρησμούς. Ἀμέσως ἕνας λάμας ἦλθε νὰ ἐξετάσῃ τὰ χέρια μου. Μὰ μόλις τὰγγε ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ καταπληκτικὴ φωνή. Ὁ δὲ Πόμπο, μόλις εἶδε τὰ χτυλά μου, διέταξε νὰ μὲ λύσουν ἀμέσως καὶ νὰ διακρίνουν τὰ μαρτύριά μου. Εἶχα σωθῇ!

Ἀργότερα ἔμαθα σὲ τὴν ὁφείλα τὴ σωτηρία μου. Εἶχα τὰ χτυλά μου μακρότερα ἀπὸ τὸν ἄλλον ἀνθρώπων, οἱ δὲ Θιβητιανοὶ πιστεύουν πὺς εἶναι ἄνθρωποι πὺν εἶναι ἀνθρώποι πὺν εἶναι μακρὰ δάχτυλα, δὲ φέρνει κανένα ἀποτέλεσμα.

Ὁ Πόμπο διέταξε νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως ἐγὼ καὶ οἱ δύο σύντροφοί μου γιὰ τὰ σύννορα, συνοδεύμενοι ἀπὸ ἀρχετοῦς σὲς τιπτες.

Διασχίσουμε σὲ 5 μέρες 286 χιλιόμετρα. Ὑποφάραμε πὺν σ' αὐτὴ τὴν πορεία. Οἱ στρατιῶτες μὲς κακομεταχειρίζονταν καὶ μὲς ἔδιναν νὰ τρώμε κάθε δύο καὶ τρεῖς ἡμέρες, πράγμα πὺν μὲς ἐμπόδιζε νὰ συνέλθουμε. Ὅτι εἶχαμε μαζί μας μὲς τὸ εἶχαν πᾶν

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΣΤΗΝ ΙΑΠΟΝΙΑ

Ἡ Ἀμερικανικὴ κινηματογραφικὴ ταινίης παίζονται τακτικῶς καὶ στὴν Ἰαπωνίαν. Ἐδημιουργήθη, ὁμως, σχετικῶς κάποιον ἔργον, τὸ ὁποῖον χροαστεῖται στὴ διαφορὰ ἀντιλήψεων πὺν ἔχουν μετὰ τῶν Ἰαπώνων καὶ Ἀμερικανῶν.

Οἱ Ἰάπωνες νομίζουν, ὅτι ἡ Ἀμερικανικὴ ταινίης τὸ παράδειγμα μὲ τὰ φιλίματα. Τὸ φιλίμα, εἶνε, βέβαιον, γνωστότατον στὴν Ἰαπωνίαν, τὸ χάδι, ὁμως, αὐτὸ ἀνταλλάσσεται ἐντελῶς ἰδιαίτερος καὶ δὲν εὐχαριστεῖ ὅταν γίνεται δημοσίᾳ ἢ ὅταν ἐμφανίζεται στὸ πᾶν τοῦ κινηματογράφου.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἀκόμα, ὅτι στὴν Ἰαπωνίαν ἐπικρατεῖ «κυρία συνουσίας» καὶ δὲν δέχονται οἱ γυναικοὶ Ἰάπωνες οὐτε τὸ ἀγγὺν καὶ φιλίμα τοῦ ἀρραβωνιασμένου προταγονιστοῦ τοῦ κινηματογράφου πρὸς τὴν ὁραβωνιαστικὴν του.

Ἡ αὐτὴ ἐγκατέστησαν ἐδικὴ λογοκρισία ἐπὶ τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺν ἐγκατεστάθηκε ἡ λογοκρισία αὐτὴ ἔφαγε πλέον τῶν 800 χιλιάδων μέτρων φιλμμάτων!

Ἡ ἀίθρεια ὡς τόσο εἶνε, πὺν σὲς Ἀμερικανικὴς ταινίης παραινούνταν τώρα τελευταία καὶ δὲν ἔχουν διόλου ἄδικο οἱ Ἰάπωνες λογοκριταὶ πὺν κόβουν ἀλύττητα μὲ τὴν ψαλίδι τους.

ΕΣΤΗΡΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΟ ΜΑΡΤΗ

Πέντε φορὲς τὴ γνώμη σου σὲ μὴ ἡμέρα ἀλλάζει,
καὶ πότε χιόνια γνύνεται καὶ πότε φλόγες βγάζεις,
μὰ ἀφοῦ εὐκολογούστο, σὲ ἔχουν ὅλοι, μὴνα,
δὲν βάζεις κάλλη βουλευτοῦ, καθήμεν στὴν Ἀθήνα!

Ζὰν

οι. Τὰ ρούχα μας ἦσαν κουρελλιασμένα καὶ παπούτσια δὲν εἶχαμε. Εἴμασθε σχεδὸν γυμνοὶ. Στὸ δρόμο συναντήσαμε κάποιον ὁπαγὸν ὁ ὁποῖος μὲς ἐπληροφόρησε ὅτι μερικοὶ φίλοι μου ἀπὸ τῆς Ἰνδίας εἶχαν διασχίσει τὰ σύννορα καὶ ἔρχοντο πρὸς ἀναζήτησίν μου γιὰ ἀνησυχούσαν πὺν γιὰ τὴν τύχη μου. Φαντάζεσθε τὴ χαρὰ μας!

Ὅσοι δὲν εἶχαμε ξεπερσένει ἀκόμα μὲ τοὺς Θιβητιανούς! Ὁ κυβερνήτης τῆς επαρχίας στὴν ὁποία εἶχαμε φτάσει δὲν ἠθέλε νὰ μὲς ἀρσῇ νὰ μῶμεν σὲς Ἰνδίας ἀπὸ τὸ μὲν πέρασμα πὺν ἦταν εὐκολὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, μὰ ἐπέμενε νὰ πάρομε ἕνα δρόμο ὁποῖος ἀπατοῖσε δεκαπέντε μέρες πορεία ἀπάνω σὲ χιόνια καὶ σὲς πάγους. Ἐξαντλημένοι καθὼς εἴμαστε ἀπὸ τὸ δρόμο. Ὁ κυβερνήτης τὸ ἔξερε αὐτὸ, μὰ ἠθέλε ἐπὶ νὰ μὲς ξεπερσένει χωρὶς νὰ ἐχῃ εὐθύνες. Τότε καὶ ἐμεῖς ἀποφασίσαμε νὰ κάνουμε τὰ πάντα γιὰ νὰ σωθῶμε.

Συνεχενώσαμε ὅσες δυνάμεις μὲς ἔμεναν ἀκόμη καὶ μὲ τὶς πέτρες ριχτήκαμε ἐναντίον τῆς συνοδείας μας. Πράγμα ἀπίστευτο! Οἱ Θιβητιανοὶ τὴν ἄρως ἀμέσως σὲ πόδια καὶ ἄρσεν νὰ μὲς παρακολουθῶν ἐξ ἀποστάσεως, φωνάζοντας μας ὅτι τὰ κεφάλια μας ἦσαν χαμένα, ἂν δὲν μὲς συνόδεον ὡς τὸ τέλος!

Τέλος ὅσοι ἀπὸ χίλις, δύο δυσκολίες, ἀπὸ ἀπαλλαγτήκαμε ὁριστικῶς ἀπὸ τὴν ἰλην συνοδείαν μας, καὶ χάρις σὲς ἐνέργειαν τῶν φίλων μας κατορθώσαμε νὰ φτάσουμε σὲς Ἰνδίας ἀπὸ τὸν πῶ σὲς σύντομο δρόμο. Αὐτὴ τὴν φορὰ εἶχαμε σωθῇ πᾶν ὁριστικῶς καὶ τὰ βάσανά μας εἶχαν τελειώσει.

Ἄν ἡ ἀποστολὴ μου δὲν ἔφερε τ' ἀποτέλεσμα πὺν ἐπεδίωκα, ἂν δὲν κατόρθωσα νὰ διασχίσω τὸ πικρὸ μυστήριο πὺν περριάλλει τὴν Λάσσα, τὴν ἱερὰ πόλιν τοῦ Θιβέτι, εἴδαμε τοὺς ἀπὸ τὸ δρόμο σὲς κανόνες πὺν σὲς μέλλον θὰ κατορθώσουν ἀπαρτῶν νὰ εἰσχωρήσουν, σ' αὐτὲς τὶς χώρες καὶ νὰ τὶς μνησούν. σὲν Εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ

Ποῖος ἦταν πῶς χρήσιμος στὴν Κοινωνία;—Πὺς συμφιλιώθηκαν δύο μαλλωμένες κυρίες.—Ὁ Φίλιππος τῆς Ὀρλεάνης καὶ ὁ ἱεροκήρυς.—Ὅταν ὁ ποιμὴν κοιμάται... Ἡ ἀπαγορεύσις τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

Ὁ ἱεροκὴρς ἱεροκὴρς Χαρροῦ ἔλεγε κάποτε, θέλοντας νὰ πειράξῃ τὸν σύγχρονό του διάσημον ἱεροκὴρκα Μπορνταλόν:

Πέριον πὺν ὁ Μπορνταλόν εἶπε στὴν Ρουένν γιὰ νὰ κηρύξῃ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸ τι ἔγινε δὲν περιγράφεται: οἱ ἐργάτες ἄφραν τὶς δουλειές τους γιὰ νὰ τρέξουν νὰ τὸν ἀκούουν, οἱ ἔμποροι τὰ καταστήματά τους, οἱ διχηγροὶ τὸν πελάτες τους, οἱ γιατροὶ τοὺς ἀρρώστους τους. Μόλις ὁμως εἶπα ἐγὼ καὶ τὸν ἀναισθητιστὴν, ἐφρόντισα νὰ... γυρίσουν ὅλοι αὐτοὶ σὲς δουλειές τους! Ὅστε, ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μὲς εἶνε πῶς χρήσιμος στὴν κοινωνία, σὰς παρακαλῶ; Αὐτὸς, ἢ ἐγὼ;

Ὁ περίφημος ἱεροκὴρς Μπορνταλόν εἶχε πᾶν κάποτε στὴν Ὁξέρρη γιὰ νὰ κηρύξῃ. Ὡς θέμα τῆς ὁμιλίας του ἐδιόλεξε τὴν «συνγνώμην».

Ἐμίλησε δὲ μὲ τόσο εὐγλωττία, καὶ μετεχειρίσθη, ὡς φαίνεται, τόσο πειστικὰ ἐπιχειρήματα, ὥστε μὴ γυνάκα ἡ σύζυγος τοῦ νομάρχου, ἡ ὁποία παρευρίσκειτο μετὰ τοῦ ἀκροατηρίου σὲ μὴ στιγμὴ ἐνθουσιασμοῦ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέση της καὶ ἔτρεξε μὲ ὁρμή σὲ μὴν ἄλλη κυρία μὲ τὴν ὁποίαν ἦταν τσακωμένη ἀπὸ ἐτῶν, καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

Τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀντιβασιλείας στὴ Γαλλίαν, κάποιος κληρικὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἐχόνησε τὸν ἀντιβασιλεὺ Φίλιππο τῆς Ὀρλεάνης γιὰ τὶς αἰρετικὰς ιδέες του, εἶπε τὴν τὴν γιὰ ἀπαγγεῖλαι ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος μὲς ἐκκλησίας τῆς Ρουέννης τρομερὸν φιλικὸν ἐναντίον του.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς, ὅταν τὸ ἐπληροφόρηθη αὐτὸ, ἠρξέσθη νὰ πῇ τὰ ἑξῆς: χαρακτηρηστικὰ λόγια!

—Τὶ εἶχε μὲ μένα αὐτὸς ὁ χριστιανὸς;... Δὲν ὄντω καὶ στὴν ἐνορία μου!...

Ὁ διάσημος ἱεροκὴρς τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου 18ου ἀββάς Ἀντρέ, μὴ μὲρα πὺν ἐκλήναι τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ στὴν Μητρόπολιν τοῦ Παρισιῦ, παρετήρησεν ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνη ὁ μητροπολίτης καὶ ὁ πᾶς Πρεσβύτερος ἔγινον... ἀποκοιμηθῇ. Χωρὶς νὰ τὰ γένη τότε διόλου, ὁ ἀββάς Ἀντρέ ἐφρόνισε ἀπὸ τὸν ἀμβῶνα σὲν καὶ δὲλανάφτη τῆς ἐκκλησίας:

—Κλείσε τὶς πόρτες... Ὁ ποιμὴν κοιμάται, τὰ πρόβατα μπορεῖ νὰ φύγουν καὶ τότε σὲ ποῖον θὰ κηρύξῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ;...

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἱεροκὴρς ἐπροκάλεσαν ἕνα τέτοιο πανδαιμόνιον, πὺν ὁ μητροπολίτης πετάχθηκε τρομαγμένος ἀπὸ τὸν ἴκνον του.

ΠΡΟΣΕΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Λιενθυναὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου Ζυρὶχ-στιατορίου «Πανελλήνιον» ὅπως θέλῃ θῶαι ἐκ τοῦ Λογιστηρίου μας πρὸς διακονισμὸν γραμματίου τῶν λήξαντος τὴν 27ην Φεβρουαρίου.

Ἐνα δασύμαλλο πρόβατο τῆς Αὐστραλίας ἀπὸ τὸ τρίχομα τοῦ ὁποῖου κατασκευάζονται τὰ περιφάρμα ὑφάσματα Σεβεντὲς τὰ ὅποια εἶνε τῆς μόδας σήμερα σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπην.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΑΣ

ΚΥΡΙΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΑΙ,

Γνωρίζετε φυσικά ὅλοι σας πῶς ἡ ζωὴ τοῦ ἐμπορίου καὶ πάσης ἐπιχειρήσεως, εἶνε ἡ Εἰλικρίνεια μετὰ τῆς ὁποίας πρέπει νὰ εἶνε ἐγκατα-σμένος καθε ἐπιχειρηματίας διὰ νὰ προκόψῃ.

Διὰ νὰ εἰσθε λειπὸν εἰλικρινεῖς ἀπεινᾷτε τῶν πελατῶν σας, νὰ ἀποκτήσετε τὴν ἐμπιστοσύνην των καὶ νὰ τοὺς εὐχαριστήσετε πρέπει ὁπωρ-τήτω; νὰ τοὺς προμηθεύσετε ὑφάσματα ἐκλεκτὰ εἰς ποιότητα, εἰς ἀφήν, εἰς στερεότητα, εἰς σχεδία, εἰς χρωματισμοὺς καὶ εἰς τιμὰς πρεσβιάς.

Διὰ νὰ σὰς δώσωμεν λειπὸν τὰ μέσα ὅχι μόνον νὰ ἐξυπηρετήσετε ἀπλῶς τὴν πελατεῖαν σας ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν ἐνθουσιάσετε καὶ τὴν αὐξήσετε καταπληκτικῶς, ἀπεφασίσαμεν νὰ σὰς προμηθεύωμεν τοῦ λειποῦ τὰ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ

“ΣΕΒΕΝΤΕΣ,”

τὰ ὁποῖα κατασκευάζονται ἐκ καθαροῦ καὶ ἐκλεκτοῦ μαλλίου προβάτων Αὐστραλίας ἐπιξεργασμένο μετὰ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μηχανικῆς τέχνης παραγωγῆς 1928 φέροντα ὅλα τὸ Σήμα ΣΕΒΕΝΤΕΣ. Διὰ νὰ βεβαι-ωθῇτε θέτομεν πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν σας τὴν Συλλογὴν διὰ τοὺς Ἀθη-ναίους καὶ διὰ τοὺς ἐπαρχιώτας τοὺς ἐρχομένους ἐνταῦθα πρὸς προμήθειαν Κασμηριῶν.

Πάντοτε πρέθυμος
ΙΩΑΝ. Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΒΥΣΣΗΣΙΟ - ΑΘΗΝΑΙ (ἐνάντι Χρυσ. Σαγήλαιω Ἰσσης)

καὶ τὸ ἀριστοτε-
ρικότερον ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὸ ἀ-
ριστούργημα τῶν ἔργων μου.
Ἐλπίζω ὅτι καὶ σεῖς θὰ τὸ
ἐκτιμῆσετε ἀναλόγως τῆς με-
γάλῃς του λογοτεχνικῆς ἀ-
ξίας καὶ ὅτι θὰ τὸ δημοσιεύ-
σετε εἰς τὴν πρώτῃν σελίδα

ΠΕΙ.